

metinyeğin
polisiiye

hayalci hücre: #55 metin yeğın | polisiye #2 | el turco: “meksika” |
metin yeğın ©2024 hayalci hücre | bu kitabın türkçe yayın
hakları metin yeğın ve hayalci hücre yayın’a aittir. | yayına
hazırlayan: soner torlak | kapak görseli: kubo naomi | dizgi: nail
dünder | baskı-cilt: repar tasarım matbaa, yenibosna merkez mh.
cemaı ulusoy cd. no: 43 bahçelievler/istanbul (sertifika no: 40675)
| 1. baskı 2024 / istanbul | isbn no: 978-625-6597-26-6 | sertifika
no: 73832 | hayalci hücre yayın lema yayıncılık basım dağıtım
kırtasiye ticaret limited şirketi sinanoba mahallesi aktay caddesi
A3-27 blok no: 6a iç kapı no: 6 büyükçekmece / istanbul |
<https://hayalcihucre.com>

metin
yegin

ÖTURCO
“meksika”

diğer

www.diger.org.tr

metin yeğin

1963'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Cambridge Üniversitesi'nde sinema eğitimi aldı.

'ViranşehirAx û Av Komünü' örgütlenmesine öncülük etti. Evsiz aileler ile birlikte barınma hakları için kerpiç evler yaptı. Buenos Aires'te gecekondulu mahallerinde alternatif okul inşa edeken bu kerpiç yöntemini oraya da taşıdı. Radikal, Özgür Gündem, Özgür Politika gazetelelerinde 'Dünyanın Sokakları' köşesinde özellikle dünyadaki neoliberal kent inşası ve buna karşı mücadele deneyimlerindeki yaşadıklarını yazmaya devam etmekte. Şili de işgal üniversitelerinde alternatif halk eğitimi için mücadele etti.

Belgeselleriyle de sokakları anlattı. Kanaltürk, CNN Türk, Hayat Tv'de iki yüzden fazla 'Dünyanın Sokakları' programı kuşak olarak yer aldı. NTV, Venezuela Telesur, Arjantin, Macaristan televizyonlarında da belgeselleri vardı. BBC ve Açık Radyo'da radyo programları yaptı. Dünyanın birçok festivalinde belgeselleriyle yer aldı.

'D' filmi ile belgeselde yaptıklarını kurmaca filmde de gerçekleştirmeye çalıştı. Sadece dayanışma ile film endüstrisine karşı bağımsız film yapmak için yüzden fazla insanla birlikte yaptıkları bu film Ahmet Uluçay bağımsız film ödülünü aldı. 2001'de ölüm orucu sonunda cezaevinden çıkanlarla birlikte bir grup sinemacıyı buluşturan 'film kolektifi' oluşumuna öncülük etti. Bu çalışma sonunda belgeseller yapıldı, ödüller alındı. Barışa Rock Festivali ve Uluslararası İşçi Filmleri Festivali'nin ilk örgütlenmelerinde yer aldı. Dünyanın her yerinde sempozyumlarda, kongrelerde, fabrikalarda, üniversitelerde, mitinglerde konuştu ve deneyimleri birbirleri ile buluşturdu.

uy

“

Gizem, burjuva rasyonalitesinin ortadan kaldıramayacağı tek irrasyonel faktördür: kendi kökenlerinin gizemi, kendi hareket yasalarının gizemi ve hepsinden önemlisi nihai kaderinin gizemi.

Ernest Mandel

”

MİGUEL... 1967, 17 EYLÜL...

‘5 Ton yükledik’ yazıyordu mesajda. Böyle doğrudan yazmıyordu tabii ki. Shakespeare’den yapılmış bir alıntıydı, Kral Lear’dan. Fazla romantik bir aşk mesajı gibi gelirdi herhalde okuyana. Garip bir şey şu Mors alfabesi. Shakespeare kitabı bile yazabiliyorsun. Kolombiya’dan böyle bir mesaj, onu çeken telgrafçıya garip gelebilirdi ama muhtemelen yağmur yağıyordu, o hiç bitmeyecek gibi görünenlerden ve muhtemelen telgrafçı da kokain kullanıyordu ya da Gaviota’ya aşık olmuştur. Aşık olmamak mümkün değildi zaten. Hele kafan iyiye.

Üç kişi hızla yürüdü önümden, merdivenleri çıktılar, resepsiyondaki adam şöyle bir baktı onlara, o kadar. Zaten daha fazla bakamazdı, hızlıydılar. Silah sesleri geldi. Bekliyordum bunu, bu yüzden tekila söylemiştim sabah sabah, kahve ve tekila. Pek sağlıklı değil aslında. Resepsiyondaki adamı gördüm, merdivenlerden inerken, elinde bir tüfek, namlusu kesilmiş kısa, dipçiğine sevgilisinin fotoğrafını yapıştırmıştı galiba. Dün yoktu tüfekte eminim, ben vermiştim çünkü.

Mahallede birkaç kişi merakla bakmaya geldi. O zamanlar, vurulmuş insan hala dikkat çekici sayılabilirdi. Kim kimi vurdu diye takip edilebiliyordu hala. Meksika’da bile böyleydi. Resepsiyondaki adam kısa tüfeği ile aralarından

geçip gitti. Sakince. Daha çok tüfeğine baktı insanlar. Sevgilisini fotoğrafını da görmüşlerdir dipçikte. Güzel kalın dudakları vardı kızın. Belki de uğur getiriyor diye yapıştırmıştır.

Juan otelin balkonuna çıktı. Üstü başı kan içindeydi ama kendi kanı değildi muhtemelen, iyi görünüyordu. Bana kızgın baktı gibi geldi. Ondan habersiz tekila içiyorum diye olabilirdi ya da vurmaya geleceklerini söylemediğim için. Halbuki Gaviota ona söyleme dememişti ama sürpriz olsun istedim. Kolombiya’da onunla seviştiğini anlatmıştı bana bir gece önce. Onu kıskandım galiba o yüzden. Belki de yalandı ama kimseyi suçlayamam aslında Gaviota ile sevişti diye. Kim ona hayır diyebilir ki?

Sonra genç kadın fırladı otelin kapısından. Onun da üstünde kan lekeleri vardı. Çılgılık atıyordu ama sesi çıkmıyordu. Pek alışık değildi o zamanlar insanlar cinayetlere. Polisler filan vuruyorlardı daha çok ama onların insan öldürme ruhsatları vardı zaten. Tüfekleri dışarda dolaşıyorlardı ve bunun için dikilmiş özel elbiseler giyiyorlardı. Yedek şarjör taşıma cepleri bile vardı. Vurduğumuz bir poliste görmüştüm. Sigara paketi koymuştu onun yerine. Belki yedek şarjör koysaydı ölmeyebilirdi. Sigaranın zararları işte.

Seyirci Meksikalılar duvarın kenarına oturdular, güneşin gelmediği bir gölgeye, pek çıkmamıştı halbuki daha güneş ama seyrin uzun

süreceğini anlamışlardı. Genç kadın da oturdu onların yanına, üstüne sıçramış kanlara pek aldırmadan. Sessiz çılgınlık atmayı ve ağlamayı kesmişti. İyi bir şey değildi zaten mesleği için ağlamak. Göz altları şişiyordu ve biraz sonra haftalıklarını almış genç işçiler gelmeye başladılar. Elllerinde macheta kesikleriyle, az paralı ve çok ateşli oluyorlardı.

Bana baktığında tanıdım kadını, dün gece de görmüştüm halbuki. O zaman hatırladım El Turco ile birlikte Panama'daydı. Ağlamasa hatırlamazdım. Dudakları büyümüşü galiba. El Turco'nun yanında daha güzeldi ve bazılarına ağlamak yakışıyordu... (Sürecek.)

JUAN... 1967, 17 EYLÜL...

Alçak. Kahve içiyordu aşağıda ve tekila. Balkonda olduğuma da pek şaşırmamıştı. Hep böyle kenarından sıyrılmayı bilir. Kan tutar, eğer kendisi vurmazsa. Bunu sormuştum bir kere. Üstüne sıçramış kan lekesini paçalarından temizlemeye çalışıyordu. Bir dere kenarıydı Tecoman'da. 'Seni araba kullanırken nasıl tutmuyorsa öyle' dedi. Gelirken çok kusmuştum. Araba mahvoldu diye konuşup durdu, halbuki kül tablasına kusmuştum. Tüfeklere sıçratma, kendi başına vurursun hepsini dedi. Beş kişiydiler vurulacak olanlar. Bu yüzden dikkatli davranmaya çalıştım ama çok içmiştik.

El Turco, 'Ağzına geldiğinde yut kusmuğunu' dedi. İşe yaradı geldikçe yutmaya başladım. Sonra indi arabadan El Turco. Birilerini vurmaya gittiğimizi bilmiyordu sanırım. Yoksa çok sevmezdi gürültülü işleri. Fazla sakindi ve ikna edici. İnsanları vurmak yerine, onları kendilerine vurmaya ikna ederdi ve biz de bu kadar uzak yola gitmek zorunda kalmazdık. Tekrar ağzıma geldi kusmuk, yuttum. 'Kendi kusmuğun olduğu için mi iğrenmiyorsun' dedi Miguel. Haklıydı. Kustum.

Üç kişinin beni vurmaya geleceklerini Mariana söyledi. İlk sevişme sonrası sigara içiyorduk. Şimdi oturmuş etrafı seyrediyor orada.

‘Biraz uzun sevişsek ölmüş mü olacaktım’ dedim gelenleri vurduktan sonra. ‘Hiçbir zaman uzun sevişmezsin sen’ dedi. Bir şey diyemedim, profesyoneldi o. İşlerini iyi bilen insanlara saygım var. Basit bir köylü çocuğuyum ben. İnsan vurmayı da ben iyi bilirim ama. Baba mesleği idi bu. O da çok kişi öldürmüştü, sırtını devlete dayayıp. Hep yakaları kirli bir üniforması vardı. Bir elbisenin, bu kadar kişiyi öldürmeye yetkisi olması garip gelirdi bana. Daha çok yerlileri öldürürdü. Elinde bir liste olurdu hep, karakoldan veriyorlardı galiba. Önünde de lekeler vardı kıyafetin, yağ lekesi ya da sıçramış insan.

Bir gün gerilla bastı evi. Beni kenara çekip, bağırمامam için ağzımı kapattılar. Halbuki hiç bağırma niyetim yoktu. Babam olması pek bir şey değıştirmiyordu, ilk cinayet sahnemdi çünkü. Bir gün olacaktı bu zaten. Ne kadar erken olsa, o kadar iyiydi. Hamakta ters döndü babam vurulunca. Bana anlatılan kadar çok kötü değildi ölü birisi. Hatta yakıştı bile kırmızı diye düşündüm. Havalıydı birisinin, babasının öldürölmesi. Köyde çok çocuk vardı babası öldürölmiş. Çoğunu babam vurmuştu. İnsanlar onlara iyi davranıyorlardı. Belki bana da iyi davrananlar olabilirdi bu yüzden.

Kurşunları yiyince, elindeki bardağı bırakmadı ama ters dönmüş hamakta. Dökmeden tutmayı başardı. Bunu hep takdir ettim. Babamın en övündüğüm şeyidir bu. Sonra beni de bıra-

kıp, hızla çekip gitti gerillalar. Buna da şaşır-
mıştım, çünkü yakaları kirli, lekeli üniformaya
hiçbir şey yapmamışlardı. Halbuki öldüren
oydu.

Pek bir şey değişmedi köyde. Karakoldan
gelip üniformayı aldılar, bir başkasına verdiler.
Bir kere gördüm adamı, yakalar hala kirliydi.
Babamın öldüğüne de kimse aldırmadı. Çünkü
o da yerliydi. Yerlilerin öldürülmeleri normal
bir şeydir zaten. Bu yüzden ben de şaşırtmadım.

Annem daha sonra köyden bir başkasıyla ev-
lendi. Ben adamı vurana kadar, onunla yaşadı.
İyiymi aslında aramız ama ilk öldüreceğim kişi
tanıdık olmalıydı. İnsan tanımadığı bir kişiyi
pek vuramaz diye düşünüyordum o zamanlar.
Gençlik tabii ki. Yakaları da çok kirli olmu-
yordu. Belki annem, onu daha çok sevdiği için,
daha çok yıkıyordu gömleğini. Bilmiyorum.

Onu vurunca elindeki bardağı düşürdü
adam. Babam kadar maharetli değildi ve zaten
hiç kimse ona da aldırmadı. O da yerliydi
çünkü...

Mariana oturduğu yerden, aşağı sürüklen-
rek indirilen cesetleri seyrediyordu. Onları vu-
racağımı anlayınca birini de kendisi vurmak is-
tedi. Hangisi diye sordum fark etmez dedi. Ben
de kabul ettim. Kadınların isteklerine pek hayır
diyemiyorum. Kötü bir atış yapmadı bence.
Kurşunu göğsüne yediğinde adam şaşırdı gibi

geldi bana. Daha çok benim vurmamı bekliyordu sanırım. Biraz da gücendi galiba ama alınganlık yapacak hali yoktu bence. İnsan seviştiği bir kadının isteğini yapmazsa, tanrı onu hiç affetmez...

MARIANA... 1967, 17 EYLÜL...

Juan, bu kahve ve tekila içen, El Turco'nun arkadaşı. Herkes El Turco'nun arkadaşıdır. Başkasının adamı olabilirler ama El Turco'nun arkadaşıdır. Juan evet. O da hatırladı mutlaka. Öyle bakıyor buraya. Hatırlanmış anlar, gözlerden dışarı vurur hep. iyi ya da kötü anı fark etmez. Mesela içeride demin vurduğum adam. 10 yıl üzerinden geçmiş olsa da tecavüzü unutamıyor insan. Üstümdeki onun kanı. Miguel'e birisini ben vurayım, dediğimde, onu vuracağımı biliyordum. İnsanda öldürme isteği uyandırıyordu suratı. Fakat o hatırlamadı beni. O kadar tecavüzü vardı ki, demek ki.

Uzmandı ve yiyince kurşunu boylu boyunca uzandı.

El Turco hep gülerdi bu kelimeler ile oynamama. Fahişe olmasaydım şair olurdu diyordum ona. 'İkisi de duygulara hitap ediyor' diyordu El Turco. Yanımda yatıyor oluyordu. Kesinlikle beni seviyordu. Dalga geçmezdi. Gerçektir. Bu yüzden herkes onu sever ve bu yüzden çok ağlamıştım o gece. Bir gemi yüklemişlerdi yine Panama'da. Ağzına kadar kokain doluydu gemi. Uzun bir sefere çıkıyordu, tonlarca, sonra kilolarca ve sonra biraz toz olarak, bedenlerde...

Şu yanımda oturanlar da asker artığı hepsi. Omuz başlarından belli. Küçük çukurluklar yapıyor tüfek kayışı ve yürekler de daha büyük uçurumlar. Sonsuz. Kim bağırırsa duymuyorlar bu yüzden. Sesler üniformalara çarpıp boğuluyor. Dipsiz kuyular diktiriyor hep devlet, kenarlarına rütbeler işlenmiş.

Güneş henüz çok yükselmeden gömmeli bunları yoksa kokarlar. Tecavüzcümün cenaze törenine katılmak isterim doğrusu ama çalışmam gerekiyor. Biraz sonra haftalıklarını almış genç işçiler gelmeye başladılar. Ellerinde macheta kesikleriyle, az paralı ve çok ateşli oluyorlardı. Bugün gitmemeye karar verdim. İnsan kaç kere tecavüzcünün cenazesine katılabilir ki.

Gaviotta'ya bir telgraf çekmem gerekiyordu. Olanları anlatacaktım. El Turco'ya bir şey anlatmam gerekmiyordu. Zaten bilirdi o ne olduğunu ve telgraf çekebileceğim bir adresi yoktu ben de. Juan'da da yoktu mutlaka. Balkondan bizi seyreden Miguel'de de.

Kimse de olmaz onun adresi, ama isterse bulur o herkesi...

Yine bir gemi gelecek galiba ve yine uzun bir yolculuk başlangıcı bu. Para ve iktidar taşıyordu bu gemiler, güç ve gösteriş. Hepsi ölümcüldür bunların ve sanki insanlara çok lazım olmuş gibi, bir bulaştı mı üstlerine çıkmaz bir türlü. Erkek sidiği kokar iktidar ve üstüne bir başkası işeyene kadar geçmez.

Cesetleri sürüyerek dışarı çıkardılar. Nedense ağırlık sırasına göre merdivenlerden yuvarladılar. Kanları birbirlerine bulaştı. Fark etmezdi halbuki. Muhtemelen aynı mezarlığa gömüleceklerdi ve aynı çeteden bir başkaları yine vurulana kadar kimse oraya uğramayacaktı.

Vazgeçtim tecavüzcümün cenazesine katılmaya, değmezdi onu anmaya anılmaya...

GAVİOTA... 1967, 21 EKİM KOLOMBİYA...

Meksika'ya Miguel'e telgraf çektim. Dört gün geçti üzerinden ama cevabını pek merak etmiyordum. 'Üç kişiyi vurduk, gemiyi bekliyoruz' diye bir şey gelecekti. Şifreli tabii ki, bir Shakespeare tiradı. Hep El Turco'nun işi bunlar. Halbuki kaç kere Mafyaya edebiyat bulaştırma dedim. Kötü bir etkisi var edebiyatın, acımayı hatırlatıyor mesela.

Bizim mesleğimizde birisine acırsan, sen ölürsün. Bu herkesi öldürmek gerekiyor anlamına gelmiyor ama ölmesi gerekeni öldürmek gerek. Babam demişti bunu ölürken. Zor konusuyordu bir 9 milimetre yüzünden. Boğazından girip çıkmıştı. Çıktığı yer daha kötüydü, bir yerlere çarpmıştı mutlaka, yoksa içerde bir daha patlamadan geçtiği de oluyordu. Bunu da babamdan biliyordum. Sırtından yediği bir kurşundu, Kalbinin, birkaç milim üstünden, iki kaburga arasından geçip, dokunmadan çıkmıştı. İyi biliyordum ben dikmiştim gömleğinin delik yerlerini.

İyi dikiş dikiyordum. Annemden öğrenmiştim, silah kullanmayı da babamdan. Hep buna şaşırırdı El Turco. Senin gibi güzel bir kadın, nasıl böyle silah kullanabilir diye. Sonra arada öpüşüyorduk. Özür diliyordu, hemen. 'Kadınlar her şey yapabilir' diyordu. Sarılıyordum

bunu deyince. Yağ bulaşıyordu ellerimden, umursamıyorduk, elimden silah düşüyordu, ne varsa artık elimde bir MP-5 ya da Cold, 45’lik filan, bazen sökülmüş namlu, üç-beş mermi, çift şarjör ve ‘keyif sanki üçüncü bir kişiymiş ve her an yanımızdan kaçacakmış gibi’ sevişiyorduk...

Hznlendim. Önümde dolan torbalardan aldım biraz. Bir tutamdan fazla. Hiç yapmam böyle şeyler. Burnum sızladı. Yok itiğimden değil, dedim ya hüzünden, El Turco etkisi bu. Paralandım, yere düşen bir namlu gibi, sert, 9 milimetre değil ama...

Ah edebiyat zayıflatıyor beni...

Masanın üstüne koymuşlardı telgrafı, Mariana’dan. Tam beklediğim gibiydi fakat ben beklediğim gibi değildim şimdi. uvalları dolduruyorlardı gemiye. 5-6 kamyon bekliyordu boşalacak. Liman müdürü gülümsüyordu karşımda. Rşvetinden bir parça almak istiyordu. Hani belki hakkıydı ama durmadan değişiuyordu hayat. Belki kokain satıcısıydı dn, belki bugün ya da yarın. Benim haberim olmadıkça her şey olabilir. Kılıçlar çekildi yeniden ve pek kimse glmedi.

Arkadaşlardan sızan dostluklara baktı, ikisi kanıyordu çivili dolabın kenarında. Sonra eski tanıdığı bir anıya tırmanıp, gülümsemeye çalıştı. Kenarından tutup anı iini dışına çıkardı, ii boştu farkına vardı...

Sonra eski bir depoya inip, üç kişinin Juan'ı öldürmek istediklerini söyleyen adama gittim. Ellerini çözdüm çok şaşırdı. Hadi git dedim daha da şaşırdı. Sonra artık gidebilecek bir yeri olmadığını anladı. Ağladı...

¶

W

EDUARDO... 1968, 17 EYLÜL MEKSİKA...

Özellikle yapıştırdım dipçiğe o kadın resmini. Sevgilim filan değildi. Herkesin dikkatini çekiyordu tüfeğin dipçiğinde bir kadın, kalın dudaklı ve öpülesi. Bu yüzden suratıma bakacaklarına ona bakıyorlardı. Pek bakılası değildim. Öpülesi hiç değil. Yine de birilerinin beni tanımaması için iyi bir şeydi bu. Gerçi buraya gelmeden önce zaten polise rapor vermişim ama olsun. İnsanlara güvenilmez bu kiralık katil işlerinde. Mesaisi kısa ama zor iştir, az çalışır, çok öldürülürsün.

Kimseyi öldürmedim aslında bu sefer. Odaya girer girmez teslim alındıklarını anladım. Bekliyordu odadakiler. Halbuki Miguel kurtarılacak olanların haberi yok demişti. Arkadaşını kurtararak sürpriz yapmak istiyordu. İlginç hediye anlayışı var bazen insanların. Doğum günüymüş Juan'ın. Adını da resepsiyon defterinde gördüm. Resepsiyoncu olarak çalıştığım bir saat süresinde. Ne olur ne olmaz diye bir yere yazdım. Mesleki bir şey bu da. İnsan muhbir olunca her şeyi toplar, işe yarar diye. Marangozun yerde çivi bulursa alması gibi bir şey bu. Bir gün bir şeyi çakmaya yarayabilir çivi.

Zor bir iş değil, iki mesleği birlikte sürdürmek. Kiralık katil ve muhbirlik, birbirini tamamlayan şeyler. Biri diğerinin sağlık sigortası gibi ve devlet kendi esas işini, arada sırada senin yapmana, bu yüzden müsaade ediyor. Öldürmek işinden söz ediyorum. Yoksa neden bu kadar silahlı adamlar çalıştırsınlar yanlarında, hem tanklar, uçaklar filan, hepsi, daha çok insanı, hızlı, seri ve çabuk öldürebilmek için değil mi?

Miguel masada oturuyordu otelden dışarı çıktığımda. Birileri cesetleri seyretmek için etrafta toplanmaya başlamıştı. Kimin öldüğü önemli değildi onlar için, ceset olsun yeter. Beni vurmuş olsalar, beni seyreliyor olacaklardı aynı yerden. Yoksulluktan kan tutuyor onları. Hiçbir şeyi yapamadıkları bu dünyada, seyretmek biraz tatmin ediyor onları. Birazdan kendi aralarında gördükleri en son cinayetleri anlatacaklar, birbirlerine, bire bin katarak. Kendilerinin de işledikleri cinayetler olabilir, üstlerine devlet giyinip.

Hepsi tüfeğin dipçğine bakıyordu. Güzel kadındı fotoğraftaki. Miguel bile ona bakıyordu. Suratımı hatırlayan olmaz bile. Miguel tanıyordu zaten beni ama ona güveniyordum. Tabii ki bir kiralık katilin, müşterisine güvenebileceği kadar. Belli olmaz tabii ki. Karşılıklı bir şey güven. Ben de onu ihbar ettiğime göre, kolay anlaşılabilir aramızdaki güçlü ilişki.

Daha büyük balık peşindeydi galiba polis müdürleri. Pek aldırmadılar bu üç kişiye. Yerliydi zaten. Kimse aldırılmaz yerlilerin ölümlüne. Başka, büyük bir iş var dediler bana. Tlatelolco meydanının haritasını verdiler. Onu resepsiyonda unuttuğumu hatırladım. Öldürülecekleri beklerken çalışıyordum meydan haritasına. Şimdi otele pek dönemezdim. Cesetleri dışarı sürüklüyorlardı. Miguel'in tekilası ve kahvesi bitmişti artık ve alacağım paranın riske girmesini istemiyordum. Hiç kimseyi vurmadan, parasını almanın tadı da bir başkaydı ayrıca. Pek böyle siparişler olmuyordu bizim meslekte. Temiz bir işti ama başkalarının vurduğunu da söylemem gerekmiyordu. Fakat umarım kendimi tutabilirdim. Muhabirlik böyle bir şey. Kendini bile ispiyon etmeden duramıyorsun, meslek hastalığı bu... (Sürecek.)

MİGUEL... 1968, 17 EYLÜL...

Cesetleri dışarı çıkardıklarında içeri girdim. Zaten bitmişti kahve ve tekila. İyice ayıltıyor insanı bu ikili. Kokainden daha etkili. Yerde kan izleri vardı, merdivenden kapıya doğru. Fena görünmüyordu kan halının üstünde, kirini örtmüştü halının. Hepsini değil, çamurlu ayaklarıyla girmişti içeri çünkü katil adayları, maktul evvelleri. Saygısızlık bu, kimse düşünmüyor temizlik çalışanlarını. Bu özensizlik yüzünden ölürlere bazen, kiralık katiller. Mesela etrafı çok kirllettikleri için, otel sahibi, resepsiyon ya da kat görevlisi bir şey bulunca bunu polise ya da öldürülmüş taraflara verir, büyük bir keyifle. Bu yüzden yakalanabilir ya da ölebilirler.

Herkes ölecek gerçi.

Otelin halısını değiştirtmeye karar verdim. Bir halı değişikliği ile bir otel sahibi, kat temizlikçisi, resepsiyon, komi, halı satan adam herkes mutlu olur, dostumuz olur. ‘Onların da yaşaması gerekir’ der hep El Turco. ‘Bu yüzden kazandığınızı dağıtmalısınız her zaman’ der, bir de. Genellikle para dağıtırken, bolca...

Resepsiyona geçip bakınca anladım, bu oteli lüks gösteren tek şey halıydı. Yerlere kadar inen kristal avizenin bazı taşları düşmüştü. Büyük kapı camı alttan çatlamaya başlamıştı. Koltukların kenarları ayakkabı topuklarının izlerini ta-

şıyordu. Ömrü bitmek üzere bir oteldi. Bu cina-yetlerden sonra, bir süre daha iyi iş yapardı ama. İnsanlar ölümün etrafında dolaştıklarında kendilerini iyi hissediyorlar. Üç kişinin vurulduğu odada kalmaya bayılanlar olur, o sırada odada olan kadınla o odada sevişmek için 5 katı vizite parası verirler. Ölüme yakın olunca, onun gizemini çözebileceklerini düşünüyor insanlar, ölüme ve hayata hükmedebilmek istiyorlar.

Beyhude çaba bu. Kendiniz öldürseniz bile fark etmiyor. Bir kurşundan daha hızlı uçuyor ruh. Çok öldürdüm oradan biliyorum ve size hükmeden ölüm oluyor, tam aksine...

Hatırladım, Mariana'ydı adı, El Turco'nun yanında, Panama'da. Çok yıl önceydi. El Turco'yu da yeni tanıyordum. Çok şaşırtmıştı beni. Konuştuğum her kitabı okumuştı. Mafya dünyasında az rastlanabilir bir şeydi bu. Daha çok paradan ve maldan konuşulur halbuki, devlet başkanları gibi yani. İktidar ve gücün resmi olanı ile olmayanı arasında sadece marangoz hatası vardı. Bu yüzden mafya liderlerine başkan, reis filan deniyordu zaten ya da tam tersi.

Gaviota'nın telgrafının diğer kısmıyla ilgilenmek gerekiyordu artık, '5 ton mal' gelecekti. Üç ceset birazdan çukura atılacaktı zaten, bir tahta hac, üç ya da beş dul kadın, muhtemel ödenmemiş torbacı borcu ve bar veresiyesi, çoğu bira ve tekila, aynı bardakta, karışık içilmiş...

Bir harita vardı resepsiyon masasının üstünde. Tlatelolco meydanının haritasıydı bu. Daha önce yoktu. Kesin Eduardo'nundu. Sahte resepsiyon memuru, benim kiralık katillere karşı tuttuğum kiralık katil ve polis muhbiriydi Eduardo. Meydandaki yüksek yerlerin üstünde çarpı işaretleri vardı haritada. Mesela bir lüks otelin, pencereleri işaretliydi. Meydanı iyi gören yerlerdi bunlar. Bir cinayet krokisiydi henüz işlenmemiş. Her cinayet işleyen anlardı bunu ve çok cesetler yerlerde sürüklenecekti benim anladığım, Tlatelolco meydanında... (Sürecek.)

JUAN... 1968, 17-EYLÜL...

Miguel'in elinde gördüm o haritayı, Tlatelolco meydanını gösteren. Tabii ki bir toplu cinayet haritasıydı. Yüksek yerlerdeki çarpıların her biri seri otomatik bir tüfektir bence. 'Bizim değil' dedi Miguel. 'Otomatik tüfek' dedim ben. Yüzüme baktı nereden bunu çıkardığımı anlamaya çalıştı. Ondan daha eski bir katildim ve daha çok kişi öldürmüştüm. Genç yaşta başlamıştım bu işe. Onu tanıdığımda henüz kitaplarla uğraşıyordu O. Kelimelerin mermilerden etkili olduğunu düşünüyordu. Pek anlamam böyle şeylerden. Ben tetiğe basıyorum o kadar.

Eğer tek kişi öldürülecek olsa bu kadar çarpı olmazdı çünkü. Fazla kiralık katil masraftır, hem de güvensiz. Bu gibi işlerde ne kadar az kişi olsan o kadar iyidir. 'Devlet işi' dedim. Yine yüzüme bakıp nereden bunu çıkardığımı anlamaya çalıştı. Bu kadar çok kişiyi, devletten başka hiçbir şeyin öldürme ihtiyacı yoktu çünkü. Herkes anlamaz bunu. 'Katliam mı yani?' dedi Miguel. Ne de olsa okul okumuş birisiydi. Böyle olur okul okuyanlar. Her şey başka isim verirler. Sanki çok önemliymiş gibi. Ölenler ölüyordu işte. Ne isim verirsen ver.

Otel sahibi geldi yanımıza. Suratında ekşi bir ifade vardı. Seken bir kurşun yanından geçmişti gibiydi. Halbuki daha çok ölenlerin bedenine saplanmıştı mermiler. Ete saplandığında pek

sağa sola sıçramıyorlardı. Belki delip geçerlerdi işte. Bir parça koparıp bedenden. Bir miktar para çıkarıp resepsiyon masasının üstüne attı Miguel. ‘Halıyı değiştirirsin’ dedi. Birden o ekşi ifade kalktı suratından adamın. Bayağı paraydı çünkü. İnsanları, suça ortak edecek kadar çok.

El Turco geldi aklıma. Onun fikirleridir bunlar. Herkesi ortak ederek kazanır. Hiç kimse onun adamı değildir. Herkesin arkadaşıdır El Turco. Birkaç kez kendimi insan olarak hissettiğim oldu. Hepsi El Turco’nun yanında. Bir büyü taşır cebinde o. Neyin içine katsa o büyü, birden ortalığın rengi değişir. Gökyüzü mavisi gibi bir şey bu, çok küçükken hamakta seyrettiğim gibi. Sonra babamı vurmuşlardı hamakta.

Otel sahibi parayı güçlkle ceplerine sığdırdı. Kanlı halıyı kulaklarından çekip, sökmeye çalışırken, para ceplerinden dışarı fırladı. Dedim ya çok paraydı. Odada mermilerin parçaladığı sandalyelere de yeterdi. Bir süre atmazdı ama onları otel sahipleri. Çok görmeye gelen olur. O odada çok kalmak isteyen. Cına yetleri seviyor insanlar, yoksa devletleri bu kadar sevmezlerdi.

Haritayı cebine soktu Miguel. Bu okumuşların kağıtlara karşı bir tutkuları oluyor. Bense bir tekila şişesi aldım. Neredeyse yarısı doluydu. Benim tercihim daha iyiydi tabii ki. Kim bir

katliam krokisini tercih edebilir ki tekilaya. Çok iyi kalite değildi ama olsun, katliam da iyi bir şey değil ve devletle bir iş yaparsan, kimin ne zaman öleceğı belli olmaz. Mafya gibi güvenilir değillerdi bence.

Miguel ile birlikte çıktık otelden. Mariana dışarda Meksikalılarla oturmuştu. Dışarı sürükledikleri cesetleri seyretmişti galiba, birisini kendi vurduğı. Güzel sevişiyordu ve eğer bu ilk cinayeti ise bu hiç fena değildi. Yetenekli bir kadındı. (Sürecek.)

MARIANA... 1968, 17 EYLÜL...

Cesetlerden biraz sonra onlar çıktılar. Juan ve El Turco'nun arkadaşı. İkisi de bana şöyle bir baktı. Juan'nın yüzünde daha önceki bakışlardan farklı bir şey vardı. Bir güzellik yarışması kazanmış gibiydim mesela, onun gözleri önünde bir mayo ile podyumdan yürüyüp, bittiğinde geri dönüp kıvrak, göz göze gelmişlik sanki. Öyle bir beğeniyle bakıyordu bana ve bundan pay da çıkarıyordu mutlaka. Silah onundu tecavüzcümü vurduğum. Büyük büyük mermileri vardı. Büyük parçalar kopardı ondan. Ben de şükran duymadım değil. Herkes kolay kolay vermez kendisini öldürmek isteyenleri, öldürme zevkini. Daha güzeldim artık Juan'ın gözünde ve birçok kez daha sevişecektik kesin. Bu sefer aramızda pek para olmayacaktı. Ortak cinayetler, paranın yerine geçiyordu aslında. İkisinin de aynı olduğunun galiba o zaman farkına vardım ölüm ve paranın, ikisi de ruhu parçalıyor, cansız bırakıyordu.

Ben de Juan'a aşkla baktım. Eh bizde aşk ne kadar kaldıysa. Fahişe olduğum için değil bu ama. Parayla sevişmenin aşkla hiçbir bağlantısı olmadığından, birbirini etkilemez bile. Daha çok evlilik gibi bir şeydir fahişelik. Biraz daha doğrudan olduğu için, bazılarına kaba gelir. Yoksa düşük ücretli, uzun süreli bir müşteri koca ve her seferinde senden intikamını almaya

alışır hayatın. Az ödediği için önemsiz, her zaman ulaşabileceği için değersiz, elini attığında orada bulduğu için sebepsiz olursun...

Kız kardeşime sylediklerimdi bunlar, en son buraya geldiğinde. Benden 7 yaş küçük, 3 ocuk büyüktü. Onu gördüğümde müşterilerim vardı sırada, bitirip gittim yanına. Seslerini duymuş olabilirdi dışarıdan. Garip haykırışları oluyor bazen. İlerinde kalmış hayatın çığlığı çıkıyor dışarı, en fazla iki soluk kadar ve vizite ücretiyle birlikte, o iki soluğu bırakıp, gidiyorlar. ‘Bu kadar çirkin erkekle nasıl olabiliyorsun’ diye sordu odada. Kendimi yıkamaya çalışıyordum ben, kenarda küçük kovada. Pencerenin kenarına çağırdım. Bir araya gelmiş aralarında konuşuyorlardı son müşteriler. şeker kamışı işçileri ydi. Macheta kesikleri doluydu avuçları. Bana her sarılışlarında, kesiklerini duyuyordum tenimde, kalalarımda ya da memelerimde. şuna bak dedim ortadakine, ne kadar güzel gözleri var. Bak şu sağdakinin, ne harika bir dudağı ve diğerinin yüzüne hiç bakma ama koca bir yatak geniş omuzları. Ben yle peş peşe yattığımda, onları birleştirip kafamda, en güzeli ile yatıyorum erkeğin. Ya sen bu kadar şeyi bulabiliyor musun kocanda?

Juan’a aşık oldum gibi geldi, geride kalan aşkı toplayıp, her tarafımdan. Bir kiralık katile aşık olmak çok yabancı değil bana. Yok hiç kiralık katil sevgilim olmamıştı ama bu değil beni

ona çeken. İlk aşkım bir trapezciydi çünkü. Elleri bırakıp trapezden, bir başkasını tutana kadar yaşadığı o ana aşığım ben. Havada uçtukları o kısa zamana. Bu yüzden en çok El Turco'ya aşık oldum. En çok süzülen oydu havada ve belki hiçbir trapezi yakalamaya ihtiyacı da olmayan... (Sürecek.)

ı

W
GAVİOTA... 1968
KOLOMBİYA

Ben de Meksika'ya gitmeye karar verdim. Gemiyle mallarla birlikte değil ama. Bir uçağımız vardı kartelin ve bir Amerikalı pilotu. Uzun zaman önce uçakta sevişmeye karar vermiştik. Belki bu kararı da aradan çıkartırdık. Bilmiyorum. Bazen hiç sevişmek istemiyor insan. Devlet başkanları gibi oluyorsun, ruhsuz. İktidar çağlıyor insanın ruhunu. Yerine boşa çalışan üç çark koyuyor; güç-erk-hız, güç-erk-hız, güç-erk-hız... Kendine kendine dönüyorlar işte. Uzayda boktan bir noktadan başka şey değiller halbuki, sesleri çapları kadar küçük ve zavallı. Güç-erk-hız, güç-erk-hız...

Kesin sevişirdik. Hiçbir zaman devlet başkanları gibi olmak istemem. Suratlarında sürekli bir gerginlik. Kabız yapar çünkü başkanlık. Sürekli, seni kimin vuracağını düşünmek, bağırsakları etkiliyor galiba ve kolay değil ruhsuz olmak. Bu yüzden de Emiliano Zapata, devrimin başındayken bir gün gelip, 'Ben bu işi bıraktım. Beni bugün hiç tanımadığım bir adam vurmak istedi' diyor Pancho Villa'ya. Haklıydı Emilliona Zapata. Bunu da El Turco anlatmıştı. Bir sevişme arasında yine.

Sevindim bunun aklıma gelmesine. Pilotla sevişirken El Turco'yu düşünebilirdim ve tek

pervaneyi seyretmek, insanı büyüleyebilirdi, hipnotize olmak gibi. Ah El Turco...

Uçağı hazırlamalarını söyledim. Bendim sevkiyatın sorumlusu, her şeyi yapabilirdim. ‘Bir kadın mı?’ derler bazen. Şaşırmalar pek bilmeyenler, mesela kamyonlara yüklenirken mal ya da henüz gemiden hızlı motorlarla almaya geldiklerinde ve bazen karınlarının ortasından vurduğunda, şaşıarak bakarlar kurşun deliğine, elimdeki silaha, yüzüme. Onları şaşırtmak için vurmam ama sadece çok gerektiğinde. Öldürmek gereksiz bir şey der El Turco, zaten ölecek herkes. Fakat bazen lazım oluyor bizim iş de. İşin niteliği bu.

Beni de El Turco öldürecek. Ondan sonra bütün erkekler geçici gelmeye başladı bana. Uçucu, boş, bir şarkı nakaratı. Tekrar edildikçe bıkılan. Bu işte El Turco’nun bana yaptığı en büyük kötülük. Miguel anlıyordu beni ve haklı buluyordu. Onu tanıdığımda solcu bir gerillaydı sadece, üniversitede aranan. Kitapları ve güzel kelimeleri vardı elinin altında. Hain diye bir arkadaşlarını vurduklarında katıldı bize. Kendini kötü ve suçlu hissediyordu. O neden olmuştu çünkü ve ancak boğazına kadar suça bulanırsa unutulabilirdi ya da intihar edecekti. O anlattı yine bir sevişme arası.

Uçak hazırdı ve pilot da. Galiba bir parfüm de sürmüştü. Sevmem parfüm süren erkekleri. Kendi kokularını tercih ederim. Bu yüzden sevişmeyebilirdim ve sadece pervaneyi seyrede-

rek gidebilirdim. Miguel’li ve Juan’ı görecektim Meksika’da ve El Turco’yu hayal edecektim yolda... (Sürecek.)

ı

W
MİGUEL... 1968
MEKSİKA

Gaviota indi uçaktan. Geleceğini telgrafla yazmıştı yine ve yine bir Shakespeare tiradı ileydi Kral Lear'dan; El Turco'nun işleri bunlar. Hayatının tek erkeği o ve belki kadını da. Yüzlerce insanla olmuştu Gaviota kesin ama hiç kimseydi onlar. Ben de öyleydim. Belki biraz 'Primus inter pares'im ben 'eşitler arasında önde gelen' ya da hiçler arasında.

Amerikalı pilot indi uçaktan. Kendini çizgi roman kahramanı Mister No'ya benzetiyordu galiba. O kadar çabuk indi ki uçaktan, hala pervane dönüyordu. Saçları ondan uçuşuyordu ya da Gaviota'yla uçakta seviştikleri içindi bu. Çok güzel bir kadındır Gaviotta. Çılgınlık çizgisinde yürürdü hep. Tehlike insanı genç ve diri tutuyor hep ya da genç ölünce bir nedenle –bir mermi mesela 9 milimetre, 45 kalibre, büyük bir parça koparır bedenden– hep genç kalındığından böyle zannediyoruz. Seviştiler mi acaba...

Dağda gizli bir pistti burası. Gizli dediğim lafın gelişi. Tabii ki polis komiserleri bilirdi. Her ay aldıkları paranın verilme nedenleri içinde vardı bu ama buradan kokain gönderilmezdi. Hep kurallara uyulurdu Mafyada. Devlet gibi değildi. İşine gelmeyene uymaz devlet-

ler. Şiddet tekeline sırtlarını dayayıp istediklerini yaparlar. Mafya söze daha fazla güvenmek zorundadır, ortada kâğıt olmadığı için. Daha hukukidir mafya. Hukuk okuduğum için biliyorum.

Bence sevişmemişlerdi. Bir hayal kırıklığı vardı Amerikalı pilotta. Saçının uçması çektiği kokainden olmalıydı, efkardan. Birden çok hoşuma gitti bu. Kıskanıyorum Gaviota'yı, herkesten. El Turco değil belki. Onu katamam denkleme. Sarıldık Gaviota ile. Yeşil kokuyordu her zaman ki gibi, bir Amazon kolu, uç orman ağacı, bir özgür bulut kokusu. 'Abartma' dedi Gaviota. Halbuki bunları söylememiştim ona. Sarılmıştım sadece, belinde bir toplu tabanca vardı elime gelen, 45 kalibrelik, omuzunda asılı bir yarı otomatik ve göğüslerinin arasında hep duran 6.35, sevişirken bile, ağzında mermisi silahın ve abartma diyordu bana.

'Peki gel benimle. Yemekten sonra da hoşuma gidersen, şimdilik yanımda kalırsın. Yemek, hey! Yemek! Soytarım nerede? Biriniz gedin çağırın!'

Kendi telgrafını verdim eline. Buydu telgraf. Güldü. El Turco geldi aklına. Hoşuma gidiyor bu hali. Gözleri parlıyor ve hemen sonra ciddileşti. 'Hazırlandınız mı' dedi. Evet hazırды. Kamyonların başındaydı Juan. Liman komuta-

nına parayı indirmiştik. Kamyonları yükleyecekler hazırды. Gemiye beklıyorduk ve 5 ton malı.

u

W
JUAN... 1967
MEKSİKA

Kamyonları dolduruyorlardı. 11 Meksikalı işçi. Sırtlarında ne taşıdıklarını bilmiyorlardı ya da bilmiyor gibi görünüyorlardı. Niye sorsunlar ne olduğunu içinde. Ağırlıkları önemli onlar için ve eğer birini kaybederlerse vurulacak olmaları. Bunu da tahmin ediyor olmalıydılar. Bir otomatik tüfekle duruyordum kenarda. Yirmi kadar da Meksika kartelinin koruması vardı ve daha fazla tüfek. Ortak bir ticaretti bu ama hiçbir şey belli olmaz bu işlerde. Yan yana dururken namlular, birden karşına geçebilirler. Pek kalibre de önemli olmaz o zaman. Yakınındaki bir 6.35, uzaktaki top namlusundan tehlikeli olabilir. İyi biliyorum bunu. Böyle bir kurşun taşıyorum, böbreğimde. Çıkartırlarsa ölülmüşüm. Garip bir şey, içine girmesini hiç istemediğin bir şeyi, sonra dışarı çıkmasını istemiyorsun. Çok da ufak sayılmazdı benim mermi. Sanki ağırlık yapıyordu bazen ama aldırmiyorum. Fazlasıyla hak ediyorum bir mermiyi ve hatta çok fazlasını. Bütün kiralık katiller hak ederler bunu, devletler de...

Limana komutanı, aralarından bize doğru geliyordu. Şimdi kokain olduğunu kesin anlamışlardır, taşıyıcı işçiler. Çok değerli olmazsa mal, hiç aşağı inmezler, komutanlar. Yine paraları

onlara iner ama onlar aşağı inmez. Belki pence-
relerinden seyrediyor olabilirler. Omuzların-
daki rütbe, böbreğimdeki kurşun gibi, ağırlaş-
tıkça hareketsizleştirir ve zehirler. Birden taşı-
yıcılardan birini durdurdu. Herkes tüfeğine sar-
ıldı.

Rütbenin de bir boyu var ve her şey bir
namlu menzili kadar.

Nasıl tehlikeli bir şey yaptığının farkına va-
rıp, hızla geri döndü komutan. Terini siliyordu
sık sık, heyecanlanmıştı. Hayat böyle bir şey
işte. Büyük bir para demeti ve ölmek arasında
geçen şey. Bazen para demeti de hiç olmaz. Sa-
dece ölünür. şu taşıyıcılar mesela. Alacakları
parayla çocuklarına süt, metreslerine elbise,
muhtemel üç şişe tekila alacak ve bar borcunu
kapatacaklardır, yettiği kadar. İçlerinden biri,
kamyondan gemiye boş dönerken, burnunu çe-
kiyordu. Kendi malı olabiliriydi ya da kenarı açıl-
mış bir torba. Küçük bir delikten hızla, sanki bir
yere yetişecekmiş gibi koşarak dökülürdü ko-
kain.

Bunun farkına varınca aldırmadım. Nor-
malde onu vurmam gerekiyordu ama keyfimi
bozamazdım. Mariana'ya âşık olmuşum. O
adamı vurur vurmaz başladı bu. Belki de silah-
tan çıkan mermiyle. Onun gibi dönerek ve hızla
yakaladık birbirimizi. Otelin önünde otururken,
onu görünce, buna bir kez daha emin oldum.

Daha çok sevişecekmişiz gibi geldi bana. Vurduğumuz adamların cesetleri sürüklenerek dışarı çıkmıştı biraz önce. Kan izleri vardı daha kaldırımda. Sonra iki adam, hortumla yıkamaya başladılar kanları. Biri aşçıydı bunu yapanların, tanıdım. Bütün kanlı şeylerle o ilgileniyordu demek ki otelde. Kanlar, sularla yerden sökülüp, lağıma sürükleniyordu. Geriye, sürükleyemediği iki şey kalıyordu yaşanılanlardan; Biz...

Şimdilik...

Kamyon yüklendi, beş ton. Hermes; hırsızlar ve asiler tanrısı yanımızdaydı bugün. Hiç terslik olmadı. Sadece burnunu çeken taşımacıyı vurdu Meksika karteli. Sadece ben farkına varmamıştım demek ki. Mal onlarındı artık, bir şey diyemezdim ve hiç kimseye aşık değillerdi demek ki.

Mariana'ya gitmeliydim...

W

MARIANA... 1967, 22 EYLÜL MEKSİKA

Canım çok sevişmek istiyordu. Garip bir iş fa-
hişelik. Bütün gün bir iş olarak sevişmenin hiç-
bir manası yoktu. Onu hiçleştirmek gereki-
yordu. Yürür gibi yapmak yani. Uzun bir yürü-
yüşte ayaklarına hiç bakmamak gibiydi, bütün
gün. Yoruluyorsun, o kadar, uzun, dayanılmaz,
yapış yapış ve iğrenç, çoğunlukla. İş ama bu.
Bütün işler böyledir. Sıkıcıdır ve yorar.

Canım sevişmek istiyordu ama Juan'la. İş dı-
şında bir şey bu. Sevişmek ve tecavüz arasın-
daki fark bu. Her iş tecavüzdür. Patrona satarsın
bedenini ya da ruhunu. Bizimkinde en azından
ruhun yerinde duruyor. Evlilik gibi değil. Ru-
hunu parçalayıp kocaya sunmuyor papaz. Az-
teklerin eski kurban törenlerine benziyor bence
evlilik töreni. Beyazlar giydirip, başkalarının
eşliğinde ortaya getiriyorlar. Sadece kan yerine,
şarap var, fena kırmızı. Seyreltilmiş şiddet ya
da zamana yayılıyor, uzun ve bitmez gecelere
teyelleniyor. Bu dünyayı ayakta tutan bu zaten.
Birbirlerine ince ve oldukça keskin uçlu iğneler
ile batıran işkenceciler. Karı-koca deniyor buna
ve hepsi bir diğerine iğne batırmakla meşgul ol-
duğundan, bu dünya dönebiliyor.

Yoksa nasıl isyan çıkmaz? Öyle değil mi?

Juan'la sevişmek istiyorum. Evlenmek istese... evlenirim. Sadece tarif ediyordum demin. Yoksa karşı çıktığım yok. Madem sunak taşında bir gün kraliçesin, sonrası kasırgalar essin, fırtınalar savursun saçlarımı ve lime lime etsin parçalarımı, kutsallarınız buysa eğer, boynumu eğerim size Senyör, alıp kendinize benzetin beni, ahlaktan ve ekmeğin ne kadar pahalı olduğundan bahsedeyim her gün ve zamanın ne kadar bozulduğundan...

Anlaştık peder, pazar günleri hiçbir töreni kaçırmam...

Zaten El Turco bir hayalden de uzak artık...

Bugün Eduardo bana geldi. Elinde bir tüfekte görmüştüm en son. Benim elimde de bir tüfek vardı o sırada, yerde yatan üç ceset, yanımda Juan. Otele çıkarken resepsiyondaydı, onu da biliyorum ve hiç de resepsiyon da çalışan birine benzemediği kesindi. Söylemiştim bunu Juan'a, aldırmamıştı. 'Size teşekkür ederim sinyora' dedi yüzünde garip bir gülümseme, sinsice ama küstah. Pantolonunu giyiyordu bir yandan. 'Benim işimi yaptınız' dedi. 'Bu yüzden geldim buraya. Onları öldürdüm diye bana verilen paradan ödedim bu vizite parasını. Bir kısmını iade ettim yani.' Gülmedim bile. Kimsenin benim mesleğimi hafife alması hoşuma gitmez. 'Hâlâ borcun var öyleyse' dedim. 'Bu ödediğin sadece kötü bir becerme ücreti'...

Bir şey diyemedi. Gücendi. Her erkek gi-biydi. Bacak arasına vurulunca sesi kısılıyordu.

‘Otelde bir şey unuttum, onu istiyorum’ dedi çıkarken, küstahlığına tekme yemiş bir sesle...

ı

EDUARDO... 1968, 22 EYLÜL MEKSİKA

Nasıl değişmiş Mariana. Bir fahişe olmaktan katil olmaya yükselince böyle oluyor. Birisini öldürmek hep böyle bir duygu yaratır. Kendini tanrı sanıyor insan ve her şeyi yapabileceğine inanıyor, bir an. Bu yüzden bence insanların birilerini öldürmesi. En azından bunu sürdürüyor-san böyle. Bizim mesleğimiz gibi peş peşe ve kim olduğuna aldırmadan öldürmek bile, bir an sana bu duyguyu yaşıyor. Yoksa çekilmez bizim meslek.

Muhbirlik daha iyi belki de. Daha içten pazarlıklı ve sinsî. Severim sinsî şeyleri. Her zaman bir sürprizle biter çünkü sonu. Sorgu sırasında ihbar ettiğin arkadaşın yüzünü görmek böyle bir şeydir. Bunu görüp çözülen çok kişi biliyorum. Halbuki senin adını vermemek için işkence görüyor bile olabilir. İçinde insanlıktan ne kalmışsa kusturabilir bu. Geriye yere saçılmış yaşanmışlıklar kalır, kusmuk yani. Çok renkli belki ama hepsi birbirine bulaşık ve koku bir şey bu. O koku da bizden muhbirden gelir zaten.

İyi ya da kötü, bir koku bile bırakmak maharettir bu dünyada. Bu yüzden, herkesin alçak olarak görmesi de çok etkilemez beni, çünkü bu alçaklık olmasaydı, hiç kalıyordu geriye.

Polis şefine gittim hemen Mariana'nın yanından çıkıp. Haritanın yenisini almak istiyordum, ona hiçbir şey demeden. Kaybetmek başıma dert getirebilirdi. Son olanları da anlatmam gerekiyordu ama ben yapmış gibi. Parasını almıştım çünkü. İş ahlakı olarak, kendi cinayetlerimi, başkasına bırakmamam gerekiyordu. Tembel ve ahlaksız diyebilirlerdi. Sözünde duran bir kiralık katilim ben ve işine sadık. Bu ünümün hemen kaybolmasını istemiyordum, bir gün, karnımı kurşunla doldurmalarına kadar.

Acıkmıştım bir de...

'Kadınlara çok güvenme' dedi polis müdürü. Duymuş olmalıydı olanları ya da eşinden boşanmak istiyor ve konuyu buraya getiriyordu. Böyle olur şefler, sen ne dersen de hep kendi istediklerinden söz eder. Devlet gibidirler. Sadece kendilerinden daha yüksek rütbelilerin yanında susarlar. Yıllarca onların yanında konuşamadıkları için böyledirler zaten. Bazen birbirlerini vursalar bile hep aynıdır polis şefleri. Boşalan kalıba bir diğeri gelir girer. Istakoz kabuğu gibidir ve haşlanmış suyun içinde ancak tiz çığlıkları duyulabilir. Bir muhbir için ilginç gelebilir size benim düşündüklerim ama bunu hiç suratlarına söylemediğim için sorun yoktur. Dedim ya sinsiyimdir ben. Belki de çok sevdiğimden değil. Hayatta kalmak için böyleyimdir. Bir bukalemunun ağaç dalının rengini alması gibi. Bok rengi...

Şef krokiden bir tane daha çıkartıp masaya serdi. Biraz daha büyüktü ve biraz daha çarpı vardı camlarda. Daha çok keskin nişancı demekti bu ve daha çok öldürülecek insan....

PILOT... UÇAK, 1968, 26 EYLÜL MEKSİKA-KOLOMBİYA ARASI

Dönüşte bir kişi fazlaydık. Gaviota'nın yanında Miguel de vardı. Uçak biraz daha zor havalandı. Miguel yüzünden değil ama. Çiroz birisiydi. Öğretmen olmak için yaratılmıştı. Mafyaya bulaşması bir marangoz hatasıydı. El Turco olmasa pek de barınamazdı zaten. Çok sevmezler mafyada kitaplar ile arası iyi olanları. Daha çok söze dayanır çünkü her şey. Yazılar, mahkeme delili, tanık beyanı, mahkûmiyet kararıdır. Yazılı ve basılı olanlardan, sadece parayı severler. Onların üstünde oturuyordu Gaviota ile Miguel. Uçak kalkarken arkaya doğru sürüklendiler biraz, onlar ve dolarlar. İki arka koltuğu söküp, kenara koymuştuk. 5 ton kokain iyi para ediyordu çünkü. 'İsterseniz biriniz buraya gelin' dedim. Elini kaldırıp, yok gibi bir şey dedi Miguel. Gaviota aldırmadı bile, sutyenini çıkarıyordu ve göğüslerinde sakladığı 6.35'i. Çok güzel bir kadındı. Kimse ona kapılmadan edemezdi. İki ağacı sıyrıp, geçtik o sırada. Ağır-
lıktan değil, aklımı alan Gaviota yüzündendi. Yapraklar bile sürttü uçağın altına. Ayaklarını havaya kaldırdı ikisi de. 'Put a Madre! paraları düşüreceklerin' diye bağırdı Gaviota. Sanki uçakla birlikte biz düşmeyecektik. Umurunda değildi ölüm, hiçbir zaman ama hayatı damarına kadar içine çekiyordu. Bu onu esas çekici

kılan bir şeydi bence. Onunla birlikte olduğunuzda yaşadığınızı hissediyordunuz. Yanı başınızdaydı hayat ve ona sarıldığınızda, kollarınızın arasında. Bu yüzden herkes onunla sevişmek istiyordu. Göğüslerinin arasındaki 6.35 de bunu dengeliyordu. Uçağın kıç kanadı gibiydi, sağa sola savrulmuyordun. ‘Ölüm de var’ demişti bir gün bunu göğüslerinin arasından hızla, çabuk ve çok becerikli bir şekilde çıkarıp çeken El Turco, gülerek. Gaviota da güldü. Onun yanında hep gülerdi zaten.

Şiddetli bir rüzgara kapıldık havada. Gözümü kamaştıran iki şimşek patladı ön camda. Migel ve Gaviota’ya baktığımda gülüyorlardı. Paraların üstünde arkaya savruldular.

Bir şimşek daha patladı camda. Hiçbir şey göremiyordum artık, belki de sevişiyorlardı. Bir yıldırım sıyırmış gibiydi bizi. Ayaklarımın altına bir şey sürüklendi...

MİGUEL... UÇAK, 1968, 26 EYLÜL MEKSİKA-KOLOMBİYA ARASI

Paraların üstüne attı 6.35'i. Namlusu iyice parlaktı, göğüslerine ya da sutyenine sürekli sürtüğü içindi bu ama fark etmezdi, önemli olan namlunun içinde olandı, eğer sana doğru geliyorsa, hızla ve dönerek. Yiv ve set, fizik kuralları, patlayan barut, kovan, balistik ve vesaire nedensellik, eğer bedeninizde dönerek bir delik açtıktan sonra, birkaç organı, mümkün olduğunca parçalayıp, yorulduğu bir yerde duran mermiden sonra sadece ayrıntılardı. Zaten bunların hiçbirini aklınıza gelmiyordu Gaviota'nın yanında. Ondandır hayat sırıyordu her yere. Vurduğu insanlar bile mutlu ölüyor gibi geliyordu bana. Pilot'un bana bakışlarını gördüm, kıskanıyordu. Bir ağacı yalayıp geçti uçak, ayaklarımızın altı mango dallarına sürttü sanki. Mango koktu sanki. Bacaklarımızı topladık, ikimiz de. Öleceğimize değil, ölmeden önce sevişmeye zaman bulamayacağımıza üzülürdüm herhalde.

Belki sevişirdik, burada, paraların üstünde. Yeni basılmış gibiydiler, mürekkep ve iktidar kokuyorlardı...

Gaviota'nın ise umurunda değildi. Kesin El Turco'yu düşünüyordu. Aşıktı ona. Bir sürü başka kadın gibi. İnince bizi bekliyor olacaktı muhtemel. Dudaklarında sıcak bir gülümseme olurdu hep ve herkese cömertçe dağıtırdı bunu.

İnsan olduğuna sevinirdi insan içine akarken bu gülüş. Onu ilk tanıdığımda elimde kısa namlulu bir av tüfeği vardı. Kötü bir testere ile kesilmişti namlusu, ucu tırtık tırtıktı.

Üniversite öğrencisiydim o günlerde ve yeni şehir gerillası olmaya çalışıyordum. Odamın duvarları Che ve Fidel fotoğrafları doluydu. Her gün, daha da fazla devrimci ve daha fazla silahlı olduğunu savunduğumuz, yeni örgütler kuruyor, sonra şiddetle tartışıp bölünüyor, bir yenisi kurup, su borularından, bir türlü doğru dürüst patlamayan bombalar yapıyorduk. Yine de komik değildi, tırtıklı ağzı ile çifte. Kalındı namlular ve mutlaka hala barut kokuyor olmalıydılar. Bizi sakinleştirmeye çalıştı önce. ‘Çık arabadan’ diye bağırdı Josephina yanımda. Saçlarını örmüştü biraz önce, yakışmıştı ve kalın gözlükler takmıştı tanınmamak için. Bağırınca ona baktım nedense, bağırmasını hiç beklemiyordum. Çifteyi hızla elimden kaptı El Turco. ‘Dikkat et arkadaşını vuracaksın’ dedi. Geriye kaçtı Josefina, dün akşam benim yaptığım, su borusundan bombayı attı ayaklarımızın altına telaşla. Fital hızla yandı ve söndü. İyi bir şeydi o günlerde beceriksiz olmam. Aslında güzel yaptım diye düşünüyordum ve barutu nemli bir yerde saklıyorduk ondandı belki...

Eğer insan hayatını rutubete borçluysa, romatizmadan hiç şikayet etmemeliydi. Bacaklarım sızladığında hep aklıma geliyordu bu ama

yağmur ormanlarında teselliye yetmiyordu insanı.

Namluda elini dolaştırdı El Turco. İkisinde de. Bir daha güldü. Fişekleri çıkardı içinden, burnuna götürdü. ‘Bunlar da ıslak’ dedi. Utandık, Josephine ile ikimiz kadar mahcup şehir gerillası yoktu dünya üzerinde başka sanırım. Josephina utanınca çok güzel oluyordu. Belki de ağlıyordu, kalın gözlükleri bile buğulandı. Sonra kapıyı açtı arabanın, üstü açık bir Mercedesi araba, havalıydı. Şaşırdık bindik biz, iki sevgili gibi ve sevgiliydik zaten. Arka koltuğa attı, ucu kötü kesilmiş çiftelyi Fişekleri de biraz sonra attı. Biri döşemeye düştü, kayboldu ayaklarımızın arasında. ‘Araba sizin olsun, gidin’ dedi. Kontak anahtarının yerine elimi attıgımda, birleşik iki çıplak kablo ucu vardı.

Geri döndü, güldü, ‘Aman çalıntı dikkat edin’ dedi...

Şimşekler çaktı, uçağın içinde sanki, paralar kaydı altımızdan, cebimden bir şey düştü, şu plan. Eduardo’dan aldığım ve 6.35 pilota doğru sürüklendi, ayaklarının dibine...

GAVİOTA... UÇAK, 1968, 26 EYLÜL MEKSİKA-KOLOMBİYA ARASI

El Turco Kolombiya'da bekliyor olacaktı. Paraları teslim edince bizim işimiz bitiyordu. İki tarafın da güvendiği aracıydık biz sadece. Kolombiya mafyası Meksika mafyasına, Meksika mafyası Kolombiya mafyasına güvenmiyordu. Kendi kendilerine de pek güvenmezlerdi. Paralarla nereye ineceğimizi bile bilen, sadece biz üçümüzdük. Pilot, ben ve El Turco. Miguel hiç sormamıştı. İşkenceye dayanamayıp, arkadaşlarının adını verdiğiinden beri, hayatla pek ilgisi yoktu. Öldürmüştü onları polis. Biri sevgiliydi ölen kızlardan, Josephina. Gazetede fotoğrafını görmüştüm, orada olduğu için utanmış gibiydi. Kurşunlar yüzünü parçalamıştı ama bu duygu yerli yerindeydi. Cebinde taşıyordu bu gazeteyi hala Miguel. Ne kadar alçak olduğumu hatırlatıyorum kendime demişti bir kere bana, çok sarhoştı bunu derken. Sonra derinlerden, çok derinlerinden gelen bir sesle ağlamaya başladı. Beni vur diye yalvardı. Koka tarlaların ortasında bir yerde, rom içiyorduk. Biraz önce seviştiğim birisini vurmak istemedi canım. Göğüslerimin arasında çıkardığım 6.35 yanı başımda duruyordu halbuki ve mermi ağzında.

Yok vurmadım, benim de bazı ilkelerim var ve Federallerin işkencelerini iyi bilirim. Elektrik vermek için tecavüzlerine ara veriyorlardı.

Elektriği tercih ettiğimi söylemiştim bir kere. Erkektiler, çok kızıp çılgınca bir hızla çevirmeye başladılar manyetonun kolunu. ABD ordusunun malıydı manyeto. Göğüs ularım yanıkta hâlâ.

‘Puta madre’ Ağaçlara sürttü uçağın altını. Gringo, gelirken sevişmedik diye sinirliydi galiba. Havada dönen bir pervaneyi seyrederken, sevişmek güzel olur diye düşünüyordum aslında ama gnderdiklerimizden yanıma almıştım biraz. Güzel maldı. Kolombiya’nın yüzyıl süren yağmurlarının tadı vardı, güneşin ve dağın. Sonra havada sevişmeye gerek kalmadı. Hatta belki de uçağa da gerek yok diye düşünmüştüm, penceresinden dışarı bakarken...

Hep Gringoların dediği olmayacak ya...

Paraların üstünde oturuyorduk Miguel ile. Hava patladı birden. Kolombiya sınırlarına girmiş olmalıydık. şimşekler yaladı bizi, güzeldi. Uçak, şöyle bir sallandı ışığın içinde ve paraların üstünde arkaya doğru yuvarlandık birlikte. Bizi sevişmeye zorlar gibiydi hava. Miguel’in cebinden bir şey düştü. Gazete parçası sandım, sevgilisinin parçalanmış yüzünün olduğu gazete ve o mahcubiyet. Değildi, bir harita gibi bir şeydi, üstünde çarpılar vardı, çok, Miguel ile öpüşürken gördüm. Tekilla kokuyordu onun ağzı, dudakları hala ıslaktı ve benimki ise yüzyıllık yağmur...

W
JUAN... 1968, 28 EYLÜL
MEKSİKA

Beni niye öldürmek istediklerini bilmiyordum. O kadar çok neden olabilirdi ki. Geç bile kalmışlardı. El Turco'nun bunu nasıl öğrendiğini de anlamadım ama hiç şaşırmadım. O her şeyi bilebilir gibi geliyordu bana. Dün dudaklarının kenarında her zaman asılı sıcak gülümsemeyle gördüğümde onu, bunu sormak hiç aklıma gelmedi. Halbuki her şey çok yakındı, henüz iki gün olmuştu, Mariana ile sevgili olmuştuk ve otelin iki sokak ötesindeydik. Teşekkür ettim tabii ki yine de. Ölmediğim için değil. Pek fazla iç içeydik hep ölümle. Pastacı çocuğunun, pastalar ile olan ilişkisiydi benimkisi. Babam sürekli, birilerini öldürürdü üniformasıyla birlikte, kirli yakalı. Bu yüzden onun öldürülmesi de bana garip gelmemiştir. Sadece gülümsedi El Turco. Hani bir bardak tekila ikram etmişti sanki. 'Sana borcum var' dedim. Tekila şişesini masanın üstüne koydum. Mariana portakal suyunu doldurdu, büyük bardaklara. Bir şişe tekilayı aldı üç bardak. Buzları da paylaştırdı, bardaklara, bize. Bunları yaparken, gözünü El Turco'dan ayırmıyordu. Hoşuma gitti bu. El Turco ile birlikte sevmek, ona yakın kılıyor gibi geldi bana. Gökyüzüne yükseliyordu biraz insan. Tekiladandı bu belki. Portakal ne kadar

taze de olsa gücünü kıramamıştı tekilanın. Yaşadığıma sevindim, belki de hayatımda ilk defa ya da tekiladandı bu, belki de...

Mariana ile uçurumun kenarına akbaba seyretmeye gelmiştik. Gün yeni doğuyordu, bizim için hâlâ otel gününün devamıydı. O günden beri birlikteydik, hep bir arada değil, ama birlikte. Kayalıkların üstüne çökmeye başladı akbabalar. Leş arıyorlardı. Öldürdüklerimizin cesetlerini niye getirmedi diye üzüldüm. ‘Bir daha ki sefere’ dedi Mariana. Sanki onun işi de insanları öldürmekmiş gibi. ‘Zaten öyle’ dedi bana ‘aslında çok farklı değil ve çok önce kendimden başladım buna’. Çok anladığımı söyleyemezdim. Ezberliyordum hepsini sadece. Okuma yazma bilmediğimden, her şeyi ezberlerdim. Gülümsemeye çalıştım, dün El Turco’dan ezberlemiştim bunu. Uzanıp öptü. Galiba becermiştim. Akbabalar bir leş bulmuş onu gagalıyorlardı. Büyük parçalar koparıyorlardı, uçarken ağızlarından kan damlıyordu her yere.

MARIANA... 1968, 28 EYLÜL MEKSİKA

El Turco hep hayatımı değiştiriyordu. Juan'la uçurumun kenarında öpüşürken bunu düşünüyordum, akbabalar uçuşuyordu tepemizde. Eğer El Turco olmasaydı, Juan'ın parçaları olacaktı ağızlarında akbabaların ve onun farkında bile olmayacaktım. Garip bir şey bu hayat, iç içe geçmiş taşlar gibi. Birini çekince her şeyin yeri değişiyor ve yine iç içe giriyor. Mafya malı parayı ödemededen almak için Juan'ı öldürmeye kalkmasaydı, bir müşteriymiş sadece benim için. Her şey farklı olacaktı. O tecavüzçüyü öldürmemiş olacaktım mesela, aşık olmayacaktım ve akbabaların leşlere yeniden hayat kazandırdığının farkına hiç varmayacaktım. İkiyi tam önümüzden geçtiler, biz öpüşürken onlar da bizi seyrediyor gibiydiler ve belki onlar da bize şaşıyorlardı, birbirimize hayat verirken. Halbuki çoktan parçalanmış havada uğuşan insan parçalarıydık biz.

El Turco'yu Meksika'da karşımda bulduğumda çok şaşırmıştım. O her zaman her yerde olabilirdi ama kendimi yine deliler gibi ona aşık bulduğumdandı şaşkınlık. Daha garip olan, bu Juan'nın durumunu da değiştirmiyordu. Aşk denilen şey böyle bir şeymiş demek ki, uyuşturucu gibiydi. İçtikçe daha fazla istiyordu insan. Bütün bunları düşünürken, şeker kamışı işçileri

benle sevişiyorlardı. Çalışıyordum sadece onlarla. Herkesin patronlara ruhunu satması gibiydi. Umurumda değildiler. Ellerinde tuttukları para dışında değerleri yoktu. Biz aşağıda sevişirken, yukarıdan bizi seyrediyordum. Kısa, sert, hızlı hızlı hareket ediyorlardı ve sonra avuçlarının içindeki bir haftalık terlerini bana bırakıp gidiyorlardı. Garip şey şu erkekler ya da yukarıdan böyle görünüyordu.

Akbabalar neredeyse hepsi birden havalanarak, biraz daha ileriye uçtular. Etrafta hala yenebilecek leşler vardı halbuki. Güneş yükseldiği içindi belki ya da orada daha çok ve daha yeni ölümler bulmuşlardı. ‘O haritadan El Turco’ya bahsetmeliydin’ dedim Juan’a. Gözlerini ayırmadan akbabalardan ‘Çok çarpı vardı’ dedi. ‘Çok insan ölecek’...

EDUARDO... 1968, 28 EYLÜL MEKSİKA

‘Roberto seni çağırıyor’ dedi köşedeki gazete satıcısı. Hemen üniversitesinin kapısının karşı-sındaydı gazete bayi. Çok iyi tanıımıyordum satıcıyı, ya polisti ya muhbir. Tek bildiğim, Roberto diye söz ettiğinin polis şefi olduğuydu. Bir paket sigara satın aldım yine de. Bu ikimizin de güvenliği içindi. Bir şey satın almak, her şeyin üstünü örter. Çünkü herkes, her yerden bir şey satın alabilir ve mesela kilisede buluşmaktan daha güvenli. Papazlara da pek güvenmem. İnsanlar günahlarını onların üstüne boşaltır. Çöp tenekesi gibidirler ve bunları üstünüze dökülebilirler. Gazete satıcısı da benim gibi düşünüyor olmalıydı. Sigara paketini vermek için sırtını döndüğünde söyledi mesajı bana. Haklıydı dikkatli olmalıydı. Bazen polis ya da muhbir vurmak ister öğrenciler. Çok uzağa gitmek istemezler, hele kapının karşısında birisi varsa. Hem çarpıcı bir şeydir, üniversite kapısının karşısı. Kimse ölü polis ya da muhbiri görmeden giremez içeri. İtinalı bir reklam panosu halini alır, sıradan bir gazete satıcısı. İnsanlar birbirinin kulağına fısıldar, muhbirmiş diye ya da polis.

Fakat sigarayı verirken, elime bakmaktan kendini alamadı. Üç parmağımın kemikleri, iyice ezilmişti. Dövüp, tutukladığımız öğrenci

başına 30 peso alıyorduk. Çok para değildi bu ama sürümden kazanıyorduk. ‘Los Granaderos’lara çalışıyorduk. Geçinmek zor bir işti. Her geçen gün zorlaşıyordu hayat. Herkes böyle düşünüyordu aslında. Öğrenciler de bu yüzden grev yapıyorlardı mesela. İki parmağımda iyice büyüktü yaralar. Küçük kemik parçaları kalmış olabilirdi içinde. Gençlerin kemikleri daha narin oluyordu. Özellikle genç kadınların. Küçük yüz parçacıkları, saplanıyordu insanın etine ve yeniden vurunca, biraz daha derine kaçıyorlardı.

‘Roberto’ beni hemen Batallón Olimpia” ya gönderdi. Yine komiserliğin içinde bir yerdi. Kapısında bir şey yazmıyordu ama biliyordum. Peş peşe üç oda içinden geçiliyordu. Her geçtiğim yerde, suratıma pis pis bakan birileri oluyordu. Onlar da benim bakışımı pis buluyorlardı kesin. Aynı annenin çocuklarıydık. Öyle diyordu öğrenciler. Fakat son odada, masanın başında oturan bir Gringoydu. Bir otomatik silah vardı masanın üstünde, mermilerin arasına uzanmış yatıyordu sanki, yarı otomatik, kısa kabza. Her yanı sarışın 9.45liklerle çevriliydi. Üç şarjör vardı yine onların arasında ve ağızlarına kadar dolu. Bir harita kaplıyordu masanın bir kısmını, bana verdiklerinden. Çarpılar daha çoğalmış gibiydi.

O Silahı verdiler bana. Üstüne benim kadın fotoğrafını yapıştırmalıydım ama kısıydı kabza. Dudakları sığmayacaktı. Dolu şarjörleri

de verdiler, mermileri de ama masanın üstündekilerden değil. Kutu olarak verdi onu Gringo'nun yanındaki. Ünlü bir polisti. İşkencece taşak sıkırmakla ün yapmıştı. Aklıma geldi bu, bana kutuları uzatırken, 'Made in USA' yazan yerin üstüne geliyordu parmakları. Bakışımı yakaladı, aynı benim gazete bayisini yakaladığım gibi, muhbir ya da polis neyse işte. Bir kutu da fazladan uzattı. Belki de yine eline bakacak mıyım diye yaptı bunu. Yine de çıkınca ellerimi yıkamaya karar verdim. Çok sevmem işkencecileri. Onlar sanki yokmuş gibi düşünürüm. Yoksa biraz daha zor oluyor insanın kendi işini yapması. Muhbirler de tamamen duygusuz değillerdir. En azından bir süre, biraz...

'2 Ekim'de, Santiago de Tlatelolco kilisesinde' dedi Gringo. Değişik bir aksanı vardı. Kolombiyalı gibi konuşuyordu. Orada öğrenmiş olmalıydı İspanyolcayı. Sonra bir çekmeceyi açtı. Ağzına kadar beyaz eldiven doluydu çekmece. Parmaklarımdaki küçük kemik parçaları görünmesin istiyor diye düşündüm. Yumruklarımı sıkıp ellerime baktım ama Gringo tek bir eldiven verdi. Eldivenin sol tekiydi bu ve çekmece sol tek eldivenlerle doluydu, beyaz...

U

PİLOT... UÇAK KOLOMBİYA

Ağaçların arasında bir yol olmalıydı. Öyle demişti El Turco. Yüzüne endişeli baktım galiba. ‘Rahatça in, hiç kimse geçmez o yoldan, yerli bölgesi orası’ dedi. Endişem buydu aslında, yerli bölgesi olması. Kimseyi sokmazlardı bölgelerine. Zayıflıktan gelme bir güçleri vardı. Artık geri çekilebilecek bir yerleri olmadığından çok tehlikeliydiler. Öldürüp, kendi sınırlarının dışına atıyorlardı. Akbabalar çok seviyor olmalıydı onları.

Sık yeşil birden kendini, koyu kahverengi bir toprağa bıraktı. Parlıyordu toprak, küçük yıldız taneleri serpilmiş gibiydi her yer. Çok alçaldım, kuyular ve tahta çıkırıklar arasında dolaşan, yerli kadın ve erkekler seçiliyordu. Sırtlarında küçük toprak küfeleri ve her yerlerinde o yıldızlardan vardı. Bir altın madeniydi burası. Eğer ineceğimiz yolu bulup, ölmeden yere inebilirsek, buradan sağ çıkmamız pek mümkün değildi. Yerliler, altın madenlerinin yerini bilen pek insan sevmezlerdi. Kötü olduklarından değil, hayat tecrübesindendi bu. İyi biliyorlardı, eğer öldürmeseler, kendileri ölürlerdi. Beyazların koyduğu bir kuraldı. Altın çok cinayet işlemiştii dünyada. Sadece devletlerden daha az. Pervaneler, küçük yıldız parçalarını havaya uçurdu. Uçak kanatları sarardı. İki tarafımızda

güneş taşıyor gibi olduk. Arkaya baktım. Pencereden dışarı seyrediyorlardı, paraların üstünde Miguel ve Gaviota. Sigara içiyorlardı. Esrar kokusu geliyordu arkadan ve sevişme galiba. İlerde kısa bir yol vardı ve birden mango ağaçları başlıyordu. Yeşilin üstü, sarı altın tozlarıyla kaplıydı. Mangolar altın salkımları gibi görünüyordu. Yola doğru pike yapınca, herkes oraya doğru koşmaya başladı, ellerinde machetaları vardı. Bazıları kenara koydukları tüfeklerini de almaya başladı. Hemen toplanmış altınların yanındaydı tüfekler ve üstleri yine altın tozları. Gaviota, otomatik tüfeği eline almıştı. Cebine iki yedek şarjör sıdırmaya çalışıyordu. Başka yere gidebilme şansımız da yoktu. Ancak buraya kadardı yakıtımız. Gaviota bu kadar doldurtmuştu.

Yola tekerlekler değer değmez, frene asıldım yol kısaydı. Çok kısa. Yerli kadın ve erkekler bize çok yakındılar, machetaları da, altın kaplı. Uçak frenlerinin yanık kokusu içeri kadar geldi. Esrar kokusunu bile bastırdı. Halbuki içmeye devam ediyorlardı. Miguel mutlu görünüyordu nedense. İsyan ettirmek için yıllarca uğraştığı yerlilerin elinden olacaktı ölümü ama eğer inebilirsek tabii. Mango salkımlarına kadar yaklaştık. Ön cama çarptılar bazıları. Foyaları açığa çıktı. Altın tozları sağa sola uçtu. Yeşil yeşil yapışıp kaldılar cama. Machetaları ile çok yakındı yerli kadın ve erkekler.

Ve daha da kötüsü El Turco görünmüyordu ortalıklarda...

u

u

MİGUEL... UÇAK KOLOMBİYA

Üniversitedeyken, bırakıp dağlara gitmeyi konuşurduk. Gerilla, güzel mehtaplı bir geceden daha romantik geliyordu bize. Antropoloji okuyordum o sırada. Kendi izlerimizin peşinden yürüyor gibiydik. Her izde kendimizden bir parça bulduğumuzda, daha çok bu toprağa yaklaşıyorduk. ‘Her gün kendimizden bir kıta keşfediyoruz’ diyordu Juliata. Gözleri parlardı bunu söylerken ve daha da güzel olurdu. Hiç yenilmeyecekmişiz gibi eserdi rüzgar ve belki de hiç yenilmediler, o rüzgarda savrulanlar...

Yerliler, kadınlar ve erkekler, machetalarını çekip, uçağın peşinden koştuklarında, garip bir coşku kapladı beni. Sanki bizi öldürmek için koşmuyorlardı. Altın tozlarıyla kaplıydılar. Tenlerine yapışmıştı altın. Hiç böyle bir yere ineceğimizi düşünmemiştim. Koka tarlaların yanında, kocaman kauçuk yaprakları arasında, bir kokain laboratuvarı bekliyordum. Üstüne uzandığımız dolarları bekleyen, sıkı çalışan kokain işçileri, ellerinde otomatik silahları, yine çoğunluğu yerli, siyah ya da melez, birkaç tane beyaz, mafya mensupları ve ortada koca bir kazan, içinde kara fasulye kaynayan, bira ve viski

şişeleri, çoğu boş, üç-dört orman fahişesi, biraz uzun süren bir evlikten hallice güzellikleri, reddedilemez tecrübeleri, birkaçı mutlaka sıtma taşıyan, binlerce sivrisinekle ile dolu, bir yere parayı indirip, cibinlikli hamaklarda uyumaktı halim.

Gaviota, otomatik silahına sarılıp, cebine iki şarjör sığdırmaya çalıştığında, ilk defa endişelendim. Belki de yanlış gelmiştik. Boğazımıza kadar paramız vardı ama uzun ve keskin machetalarla boğazlarımızdan kesilecekmiş gibi ilerliyordu her şey. Uçak kısa yola çok başarılı indi ve küçük kolay açılır konserve kutularındaki, sardalyeler gibi beklemeye başladık. İnmemeyi tercih edebilirdik o sırada. Camları sarımsı, altın kaplı mangolar bile, bizi pek teselli edemiyordu. Etrafımızda ki her şey ama her şey altın tozuydu.

Ve El Turco'yu göremedim machetalar arasında...

W
**GAVİOTA... UÇAK
KOLOMBİYA**

Gringo'nun inebileceğinden emindim. El Turco ile bu yola bakarken söylemiştim. Gringo'da bir Latin kanı vardı mutlaka. Yoksa buranın yüz-yıllık yağmurlarına dayanamazdı. Meksika'ya giderken onunla sevişmediğime üzüldüm o sırada. Bir dahakineydi artık. Eğer ölmezsek tabii. Ama hayatı çekici kılan buydu, ölüm.

Tekerlekler yere yapıştı. Hızla mangolara doğru sürüklendik. Yerliler ellerinde machetalar, üstlerinde altın tozlarıyla bize koşuyorlardı. Böyle konuşmuştuk. Ağaçlara saplanırsak çıkaracaklardı bizi. Tam yolun sonunda, iç içe girmiş dallardan, yapraklardan derin yumuşak bir karnı vardı mango ağaçlarının. Çıkarılamamış bir uçak kanadı da oraya saplanmış duruyordu. O uçakta da El Turco vardı. Yerliler söylemişti. 'O kullanıyordu uçağı' dedi bir yerli genç kız. Bunu söylerken gözleri parladı. Herhalde patlamazdı uçak. Yakıt deposu boş olmalıydı. Sadece buraya kadar yetecek yakıt doldurtmuştum. Uçaktan paraları çıkartamazdık yoksa. Yerliler paralar yanmasın diye böyle koşuyorlardı. Onlarındı çoğu.

Ağaçların içine girmedik. Herkes derin bir nefes aldı, biz, yerliler, mango ağaçları, yeşil papağanlar filan. Hemen sonra fark ettim Miguel ve Gringo'da ki endişeyi. Onlara hiçbir şey

söylememiştim. Hep böyle yapardım. Bir şey söylememek iyi bir şeydir bizim meslekte. Miguel otomatik silahını eline aldı. Gringo bile, koltuğun altındaki cold silahı çıkardı. Ağır bir silahtı. Aslında sesini özlemiştim. Top gibi patlardı. Çok az ateş ederdi Gringo. Hiç kendi devletine benzemezdi. Onun devleti her şeye ateş ederdi. Kendi siyahlarına bile. El Turco'dan öğrenmiştim bunu. Bir gün ABD uçakları, makinalı tüfekle havadan bizi taradıktan hemen sonra, yattığımız yerde konuşuyorduk. Bir koka tarlasının ortasıydı. Sağ tarafımızı, ortadan biçmişti makinalı. Garip, bir koku vardı ortada. Barut ve koka yaprağı kokusu. Sonra öpüşmüştük. Bunun tadı farklı değildi ama her zamanki gibiydi. Keskin ve güzel...

Miguel'in elini tuttum. Otomatik silahın namlusunu indirdim. Tam zamanıydı yoksa, ellerinde machetalı yerlilere ateş etmek üzereydi. Bunu gringo hemen gördü. Zaten bizi izliyordu sürekli galiba. O da cold tabancanın namlusunu aşağı indirdi. Yerliler sevinç naraları attı. Birkaç tanesi machetanın sapıyla, uçağın gövdesine vurdu hatta. Kapıyı açtık. Sanki gökyüzünden gelen tanrılar gibi karşılandık. Biz değil daha doğrusu paraydı galiba bu ama bizi de seviyorlardı sanırım. El Turco'nun arkadaşaydık. İlk defa, çıkardıkları altını bu kadar yüksek bir fiyata satmış oluyorlardı. Yoksa mafya üç kuruş paraya alıyordu. Yeni bir El Turco mucizesiydi.

Bu yüzden burayı bilip, buradan çıkabilecek ender insanlardan olacaktık. Sanırım...

W

W

JUAN... OTEL MEKSİKA

Pencerenin üstüne isabet eden iki kurşunla uyandım. Sadece kurşun sesi değil cam parçaları üstüme düştü. Gözümü açtığımda tavandan iki parça sıva kopmak üzereydi. Yatağın içindeki iki silahı alıp, yere attım kendimi. Çok uzun zamandır giyinik yatıyordum zaten. Pek çıplak ölmek istemiyordum. Hele son yıllarda hiç. Çok kilo almıştım. İnsan ölürken de kendine dikkat etmeliydi bence. Hemen kim ateş etti diye anlamaya çalıştım. Başımı çıkardım biraz, her an geri çekmek üzere. Ateş edenin, saklanmış olması gerekiyordu. Tam aksine yolun ortasında duruyordu, El Turco! O ateş etmişti. Başımı uzattığımda, hemen elini salladı. Dudaklarıyla da sessizce bağıırıyordu. ‘Kaç, kaç’ diyordu. Hiç düşünmeden balkona çıktım. Kapının kırılma sesini yine de duydum. Hızla içeri daldılar. Yan balkona geçtim, oradan tako satan adamın çatısına ve yere. Bütün bunlar için hiç zorluk çekmedim. Bir yerde uyumadan önce, hep kaçabilecek yola bakar ezberlerdim. Bu kadar yıl yaşamak kolay değildi, bizim meslekte. Maharet istiyordu, oldukça...

Çoktu ama bu. Bir haftada, iki kere kim öldürmek isterdi beni. Aşağıda, El Turco'nun durduğu yere geçtim. O yoktu. Kafamı kaldırdığımda, kırık pencereden aşağı bakıyorlardı. İki kere sıktım sadece. Bir ayna kırılması ve bir insan vurulması sesi geldi. Küfür ettiler içerdekiler ama pencereden uzaktan. Bende iki kere daha ateş ettim. Sıva kesin yerinden düşmüştür diye düşündüm. Sonra pek de saklanmadan oradan uzaklaşmaya başladım. Hemen patlama sesi geldi zaten. Çıkarken, fitili tutuşturma zamanım yine de olmuştu. Birbirine göbeklerinden bağlı iki dinamit lokumuydu. İçerdekileri, camları ve eğer hâlâ duruyorlarsa tavandaki sıvaları toptan parçalamaya yetti iki lokum, ortalarından kesilmiş, yarım dılar aslında.

Bir araba hareket etti yolda. Üstünde sıva parçaları vardı. Seri bir atış başladı karşı sokaktan, El Turco'ydu tabii ki. Arabanın ilk atışta lastiği patladı. Biraz ilerlemeye çalıştı yine de. Sonra karşıdan gelen kurşunlara boyun eğip, cenaze levazımatçı dükkanının vitrinine daldı. Vitrindeki numune tabut, biraz zıplayıp, ön camdan içeri girdi maharetle. Sadece seyrediyordum her şeyi. Herkes sokaklara çıkmaya başlamıştı. Silah sesleri çok garip gelmezdi bu mahalledekilere, alışıktilar ama dinamitler biraz gürültü yapmışlardı. Yarım dılar halbuki.

Karşı pencereden biri kafasını dışarı çıkartıp, bana doğru çifte ile ateş etti. Bir düşmanlığı yoktu bu saçmaların. Haklıydı adam, uykudan

uyanmıştı, camları parçalanmıştı falan. Yaptı-
ğımız pek komşuluğa sığmazdı. Yoksa kimse
üstünde atlele ateş etmez. El Turco'dan ters
yöne gittim mecburen ama bu sefer çok merak
ettim. Kim beni, bu kadar ısrarla öldürmek isti-
yordu.

u

u

MARİANA... TREN

'Seni öldürmek istemiyorlar' dedim Juan'a.
Trenle 'Ciudad Mexico'dan ayrılıyorduk. El
Turco böyle yapmamı söylemişti. Juan'nın he-
men beni bulacağını biliyordu ve bunu başka-
ları da bilebilirdi. Bunu dedikten sonra Juan'nın
yüzüne baktım. Böyle düşünmediği halde, söy-
lediğimden hiç kuşku duymadı. Tuhaf, saf bir
hali vardı Juan'nın. Kiralık katil olmasaydı, bir
kilisede zango olabilirdi mesela. Başka bir şey
düşünmeden zamanı gelince an çalar, an ku-
lesindeki küçük odasına geri dönerdi ve gerek-
tiğinde çanları parlatırdı, iyice. Kiralık katil
işini de böyle yapıyordu. Pek bir şeyi derin dü-
şünmüyordu, an alma zamanı gelmiş gibi,
işini yapıp, geri dönüyordu. Ding dong, ding
dong, ding dong...

Bir fahişe olmakla kiralık katil olmak arasın-
daki benzerlik de buydu zaten. Tek farkı, biz
her seferinde başkasını değil, kendimizi öldürü-
yorduk ve bir ölüyle seviştiklerinin farkında de-
ęildi erkekler...

Tren hareket etti o sırada. Dışarı bakmaktan vaz geçtim. Peşimizde kimse yoktu, sanırım. Juan beni seyrediyordu hâlâ. ‘Seni öldürmek istemiyorlar’ dedim bir kez daha. ‘Seni kaçırmak istiyorlar. El Turco böyle dedi’ Juan’dan çok daha önce gelmişti yanıma. Boynunda kemere asılı kısa bir tüfek vardı. Hemen dikkatimi o çekti. Daha önce olsa farkına bile varmazdım. Değişiyor insan. Onun yüzüne bakamıyordum. Sürekli silaha kayıyordu gözüm. Namludaki barut izi biraz gömleğine bulaşmıştı.

‘Juan iyi, benim çıkmam lazım. Bunları ona anlat’ dedi. Bunu söylediğimde, ilk defa merak uyandığını gördüm Juan’ın yüzünde. ‘Garip bir şey oluyor bana, senden sonra’ demişti geçenlerde. Sevmek de değiştiriyordu, öldürmek gibi. Bu çok iyi bir şey sayılmazdı, bir kiralık katil için. Bunu söylemedim Juan’a. Geleceği için endişelenebilirdi. El Turco’nun dediklerini anlattım o kadar;

‘Juan’ı kaçırmak istedi Meksika karteli. Bunun nedeni kokain parasını altın ile ödeyeceğimizi öğrenmiş olmalarıydı ama altını Kolombiya’dan değil, Meksika’dan alacağımızı düşünüyorlardı. Bunu da burada tek bilecek kişi Juan olabilirdi. İlk başta, para ödmeden malı almak istemişler sanmıştım. Halbuki onlar, sadece bir seferlik bir parayı değil, altın madenini ele geçirmek istiyorlardı. Bu yüzden, Juan’ı çıkarıp, yeri öğrenmek istedi.’

Sonra çıkmıştı El Turco. Çıkmadan silahı istedin ondan. Yüzüme baktı sadece bir iki saniye ve çıkartıp uzattı bana. Cebinden iki şarjör çıkarıp onları da verdi. Birisi yarısına kadar boştu. Gömleğinde barut izi kaldı geriye sadece, kısa namlulu tüfekten.

‘Altın madeni mi?’ diye mırıldandı. Hiçbir şey bilmiyordu. İlk defa korkuya benzer bir şey gördüm Juan’ın yüzünde. Ölüme alıştı ama işkenceye pek değildi ya da sevmek yaramıyordu kiralık katillere. Bu sefer o, dışarıyı seyretmeye başladı. Şehrin gecekondulu mahallelerinden geçiyordu tren. Son kez seyrediyor gibiydi. Kartelle çatışıp, burada kalabilmek pek mümkün değildi. ‘Ona o haritadan bahsetmeliydik’ dedi Juan, gözünü gecekondulardan ayırmadan...

EDUARDO... 1968, 1 EKİM, OTOBÜS

Bir gün önceden, meydanda gireceğimiz Molino Del Rey apartmanına bakmaya geldim. Her zaman böyle yaparım. Kimin kime tuzak kuracağı belli olmaz bizim işlerde. Geçenlerde öldürdüklerimizin, Kartelin kiraladıkları olduğunu bugün öğrendim mesela. Gerçi ben vurmamıştım Juan ve o orospu, Mariana. Göstereceğim o taze kibrini ona. Bir kişiyi öldürmekle, kendini avcı sanıyor. Hiç boş taksi geçmiyordu meydandan. Yarın kartelin adamlarıyla birlikte olacaktık. Futbol maçı gibi. Maç bitince, el sıkışıp, cesetleri sahada bırakıp eve gidiyorsun. Bir kaplumbağa Volkswagen taksi görünce, ona doğru yürüdüm ama biri benden çabuk davrandı. Ben yaklaşıp kadar, sökülmiş ön koltuktan arkaya geçti bile. Hayat böyle bir şey. Zamanında hareket etmezsen, başkası senin yerini kapıyor. Bir iki otobüs geçti o sırada ama hiç niyetim olmadı onlara binmeye. Parayı pek hesaplamadan harcıyordum. İçeri tıktığımız öğrenci başına 30 peso alıyorduk. Sürümünden kazanıyorduk. Yarından sonra, zaten çok daha rahat olacaktım.

Tam apartmanın önünden geçerken Gringo beni gördü. En son gördüğümde, bana beyaz eldiven vermişti, tek. Suratında yılışık bir ifade vardı. Yanına çağırdı. Yanındakilerle beraber, iki kutu indirdik, küçük kamyonetten. İkisi de

ağırdı oldukça. Sandıklarla eve girerken, bir adam vedalaşıyordu ev sahibi ile. Bir yerden tanıyordum. Sandığı içeri çekerken hatırladım, dış işleri bakanıydı. Umduğumdan da önemli bir işti bu. İyice yükseleceğimi düşündüm. Bizim işte, ne kadar yukarıya yakın olunursa, o kadar çok kazanılırdı. Yeniden bir otobüs geçti önümden ama bu aklıma gelince, hiç binmedim. Sıradan insanlar, mesela sıradan muhbirlerin bindiği bir şeydi otobüs. Kutulardan birini açınca, haritadaki çarpılar geldi aklıma. Bir makinelî tüfeği bu. Getirenler, kızağı oturtamayınca bana baktı Gringo. Kolayca oturttum yerine. Pimi unuttum sadece. Gringo da onu, kolayca taktı. Hepimizden iyi biliyordu kesin, makinelî tüfeği ve öldürmeyi.

Hâlâ taksi yoktu. Bir otobüs gelince, bindim. Sıradan inşalar, yüzlerinde sıradan yorgunluklarla işlerinden dönüyordu. Oturacak yer yoktu ama çok kalabalık değildi. UNOM üniversitesinin orada, 5-6 öğrenci bindi otobüse. Küçük bildiriler dağıtıyorlardı. Hayat pahalılığından bahsediyorlardı. Yüzümü dışarı çevirdim. Ellerimi cebime koydum, arkadaşlarının küçük yüz kemiklerinin parçaladığı, parmaklarımı görmelelerini istemiyordum. Bir şey geldi elime, cebimde, beyaz eldiven, tek.

Yanıma bir kız öğrenci geldi, ‘Almaz mısınız’ dedi. Eldivenden çekip elimi, hızla aldım bildiriği. Bazı harfleri iyi basılmamış, bir teksir

bildiriydi. Pek kimse okumuyordu aslında bildiriyi ama herkes sohbet ediyordu. Herkes yüksek sesle, öğrencilerle konuşmaya başladı. Coşukça coşuyordu insanlar. Çok tehlikeliydi bu. Bir yandan bizim işler artıyordu 30 pesodan, öte yandan her şey tersine dönebilirdi ama kesin bir önlem alacaklardı. Öyle dedi Gringo, karakolda. Otobüslerde her gün, 5-6 kişilik gruplarda her yerde bunu yapıyorlardı öğrenciler. İki durak sonra indim, yüzümü pek onlara çevirmeden.

Onlar da indi, yine binecekleri ve konuşacakları başka bir otobüs beklemeye başladılar. Kendi aralarında, şakalaşıp güldüler. Kendilerini bir şey sanıyorlardı. Kesin bir yerlerden para alıyorlardı. Yoksa neden hayatlarını tehlikeye atsınlar ki. Yolsuzluklardan bahsediyorlardı ve Komünisttiler.

Bir boş taksi geldi. İçinde silahlar olan çantayı, sökülmüş ön koltuğun yerine koydum. Taksi giderken hala gülüşen onlara baktım ve sonra çarpılarla dolu haritaya...

W
PİLOT...
KOLOMBİYA

Yerliler bizi öldürmedi. Tabii ki El Turco her şeyi ayarlamıştı. Birisi bana hemen rom getirdi. Macheta hala elindeydi. El Turco senin bunu çok seveceğini söyledi dedi kadın. Saçları altın tozuyla kaplıydı. Gerçekten çok güzeldi, rom. Hepsi çok mutlu görünüyorlardı, paralara bakıp gidiyorlardı. Sonra taşımaya başladılar. Altın tozları, doların üstüne döküldü. Tuhaf oldu. Gaviota'yı çok önceden tanıyor gibiydiler. Bir tek onda altın tozu yoktu ama en az onlar kadar parlıyordu.

Onlarca kuyu vardı etrafta. Hepsinin üstünde tahta çıkırıklar vardı. Her yerden, inen ya da çıkan çıkırıkların sesi geliyordu. İçleri altın parçaları ile dolu hasır sepetleri yukarı çekiyorlardı. Bazen kazıcılar da çıkıyordu aynı çıkırıkla, erkekler ve kadınlar. Güneşten gözleri parlıyordu yukarı çıktıklarında, üstlerine bulaşmış altın tozlarıyla da güneşin belki. Rom çok güzeldi.

Biraz önce çarpacağımız mangoların altında oturuyordum. Kafamı kaldırdığımda, araya takılmış uçak kanadını gördüm. Bir Cessna-A kanadıydı. Bir hava yastığı gibiydi Mango ağaçları. Sonra indiğimiz yola baktığımda anladım. Altın tozlarıyla kaplı gibiydi yol. Kuyulardan çıkartılmış, toprakla yapılmıştı. Kesin El Turco işiydi bu havaalanı!

Miguel'in etrafını kadınlar sarmıştı. Yerli diliyle konuşuyorlardı. Hepsi çok neşeliydi, en çok da Miguel. İlk defa onu böyle gördüm. Yüzündeki gölge kalkmış gibiydi. Etrafta çılginca öten kuşlar, tahta çıkırık sesleri ya da kendi dilleriydi galiba bunu yapan ya da hepsi. Sonra onlarla birlikte en yakın kuyuya gitti. Tahta çıkırıktan sarkan ipi yakaladı. Ayaklarını üstündeki düğümlerin, içine soktu. Büyüktü ayakları zor sığırdı düğüme. Gaviota da gitti yanlarına. O zaman gördüm, bir rom şişesi de onun elinde vardı. Silahı yoktu elinde, bu çok şaşırtıcıydı. Mümkünse hiç bırakmazdı. Çıplak gibi geldi bana, göğüslerinin arasındaki 6.35'i saymazsak tabii.

Miguel kuyuya doğru indi. Ağır ve aksak geliyordu onun çıkırık sesi. Biraz indikten sonra, bir yerli kadın, 'Kopama sesi duyarsan, kuyuya yapış seni alırız' diye bağırdı. Buna çok güldü Gaviota. Miguel de güldü. Hiçbir şeye aldırmadılar. 'Şaka yapmıyorum' dedi kadın. Gaviota daha çok güldü. Bana baktı o sırada. Birbirimize seviyoruz gibi geldi bana, o sırada.

Yerliler paraları uçaktan indirmişlerdi. Altınları yüklüyorlardı. Şekilsiz, kirli ama parlaklıklar ve oldukça ağır. Yalnızca bir sorun vardı. Bu piste inmiştik ama kalkmak imkansızdı.

W

MİGUEL...

MEKSİKA, ALTIN MADENİ

Yukarıdan bağıldılar, ‘Eğer ipin koptuğunu duyarsan, kuyuya yapış seni alırız’ diye. Komikti. Her çığırık sesi, kopma gibi geliyordu insana. Umursamadım. Yapamayacağımı düşündüğüm şeyi umursamıyordum. Uzun zamandır böyleydi. İki kopma sesi daha geldi gibi oldu ve yukardan gülüşmeler. Kuyunun dibine doğru inerken gök yüzü çok güzel parlıyordu. O sırada burada, altın madeninde kalmaya karar verdim, eğer kabul ederlerse. Basit bir işçi olmak güzeldi. Olmazsa El Turco’ya söylerdim. Bir kopma sesi geldi sanki. Bu sefer sahiden tutunmayı denedim. İki bacağını, açıp, sırtını duvara dayıyordun ama benim için imkansız gibiydi. Vaz geçtim. Kaderin çığırığına bıraktım kendimi.

Belki de her zaman böyle yapıyordum, burada kalma kararım hariç...

Kuyunun dibinde 2 metreye 3 metre bir yer vardı. Bir kazmacı ve onun kazdıklarını hasır sepete dolduran bir kadın madenci. Beni görünce biraz şaşırdılar. Çalışacağımı söyledim onlara, onların dilinden. ‘Yorulmuştum’ dedi adam. Kendini yukarı çektiirmek için yukarı bağdı. Beni bir kazma, bir boş hasır sepet ve muhtemel bir sevgili, yani kaderimizle baş başa

bıraktı. Beceriksizce sallamaya başladım kazmayı. Kazdığımın daha fazlası gözlerime doldu. Kadın, Dolares gülmeye başladı. Kazmayı elimden aldı. Her vuruşunda, bir tarafı çok parlak, büyükçe bir parça kendini yerde buluyordu. Hasır sepete doldurmak biraz daha kolaydı. O gün, ondan sonraki gün ve iki yıl kadar her gün biraz daha derinleşen o kuyuda kısa saplı kazmayı salladım ve hasır sepete içlerinde altın saklı toprakları doldurdum. Gözlerim, akciğerim ve ağzımın içi, altın tozlarıyla doluyordu ama kalbim huzurla...

El Turco buraya her gelişinde, eğer haberim yoksa, önce kendi buraya iniyordu. Hemen sarılıyorduk. Temiz elbiseleri, altın tozu oluyordu. Sonra gelmek isteyip istemeyeceğimi soruyordu. Hayır diyordum, altın tozlarıyla dolu akciğerim bazen öksürerek itiraz ediyordu ama umurumda olmuyordu.

Ve tahta çıkırığın ipi koptuğunda artık kuyuya yapışıp kalabiliyordum.

W
GAVIOTA...
MEKSİKA, ALTIN MADENİ

Altınları yüklediklerinde, iyice ağırlaştı uçak. Birimizin orada kalması gerekiyordu ama bunu tartışmak bile gerekmemişti. Oraya indiğimiz andan itibaren Miguel'in orada kalacağını biliyordum. Belki hemen inmeseydi altın kuyusuna, değişebilirdi bu. Ne garip şey dünya. Yeniden deliler gibi aşık olacağı kadını, bir kuyunun dibinde, elinde bir kazmayla, altın tozlarına bulanmış olarak bulmuştu Miguel.

Sonra hep beraber, dolu uçağı diğer tarafa doğru itmeye başladık. Bu kısa pistten havalanabilmesi mümkün değildi uçağın. Pilot Gringo da olsa bu böyleydi. Yine de hiçbir şey sormadı Gringo. Alışmıştı buna. Kalbinin derinliklerinde macera yatıyordu bu adamın. Nerede ve nasıl gelirse gelsin bir macera. Belki de çok rom içtiğindendi. Üçüncü şişesiydi elindeki.

Sonra uçağı, kuyuların ve çıkırıkların arasından ite ite geçirmeye başladık. Bazı yerlerde kanatları sağa, bazı yerlerde sola yatırıp geçiriyorduk. İki yerde neredeyse havaya kaldırdık uçağı. Çok neşeliydi ama herkes. Bütün altınlar iyi bir paraya satıldığından ya da bolca rom içtiğinden olabilirdi bu. Dayanamadı Gringo 'Nereye gidiyoruz' diye sordu sonunda. Dudaklarından öptüm biraz, kısa ama gerçek bir öpüş.

Hak etmişti bunu. ‘Uçuruma’ dedim. İnanmıyormuş gibi baktı. Gözleri büyüdü. Belki de öpüşmektendi bu, kısa ama ateşli.

Kuyular ve çıkırıklar, bittiğinde yine sanki sıkıştırılmış altın tozundan yapılmış, daha da kısa bir pist vardı. Uçağı ona soktuk, tekerlekler yola değer değmez bıraktık uçağı. Tekerleklerinin altına iki taş parçası koyduk. Onlarda da altın vardı galiba, parlıyorlardı. Gringo daha da şaşırdı pisti görünce. Hızla sonuna doğru yürümeye başladı, ben de biraz geriden ama orada ne olduğunu biliyordum. Söylemiştim de, bir uçurum vardı. Hiç düz bir yer olmadığından buraya yaptırmıştı pisti El Turco. Yol yapılmasına hep karşıydı. ‘Yol, polis, jandarma ve vergi memurudur.’ diyordu.

Uçurumun ucunda aşağı bakıyordu Gringo, yanına geldiğimde. Çok derin bir uçurum vardı ve hemen biraz ötesinde aynı derinlikte bir başka yamaç. Uçak havalandığında, eğer havalanırsa tabii, en az düştüğü kadar yükselmesi gerekiyordu ya da aynı yükseklikte kanyonda biraz ilerleyip, daha sonra yükselecekti. Güldü Gringo. ‘Daha önce, hiç kimse kalktı mı bu muhteşem pistten’ diye sordu. Romdan değildi bence gülüşü, bu pisti görür görmez ayılmıştı çünkü. ‘Buraya sadece bir uçak indi, bugüne kadar’ dedim. Bir daha güldü. ‘Evet, kanadını gördüm mango ağaçlarında’ dedi.

İyice uçuruma baktı. Bir kartal bizden daha alçakta uçuyordu, uçurumun dibinden  akal ulumaları geliyordu. Geriye d ond k, herkes bizi seyrediyordu. İki papa an, uçağın bir kanadına konmuştu nedense, yeşil mi yeşil kanatları vardı. Geriye d on p, Miguel'e sarılmak istedim ama fazla romantik geliyordu bu, uçuruma bir daha baktıktan sonra. O geldi yanımıza, sarıldı ikimize. Birlikte u a a doğru gittik. Gringo içeri girip, motorları  alı tırdı. Sonra dışarı çıkıp, bir  i e daha rom aldı onlardan. Ben içeri girdi imde, uçağın yarısını dolduran altınları gördüm, biraz ilerde, sadece    sıra kalmış paraları. Kapıyı kapamadan önce, Miguel otomatik t fe i uzattı bana ve haritayı.

Gidip yanına oturdum Gringo'nun. Yanında olmalıym diye düşündüm ve bir yudum rom i meliydi. Sonra olabilecek son hızla, kısa pistin sonuna kadar gittik ve dehşetli bir şekilde a a ı doğru d   t k. Hiç yukarı kalkmaya  alı madı Gringo. Sadece, bizi yan çevirdi. Kanyon u    sesinin yankısından, patlıyor gibiydi. Tela la ka tı kartal, muhtemelen  akallar ve ne varsa kanyonda kesin. Papa anlar çoktan ayrılmıştı bizden. En az 400 metre kadar kanyonda ilerledik ve sonra yükselmeye ba ladı Gringo. Kanyonun boyunu a tı ımızda, çılgın bir  ı lık attım. Mutlaka sevi meliydik bu sefer.

Hiç bana sormadan havalandı ımız yere doğru d ond .  ılgınca alkı lıyor, ba ırıyorlardı herkes. Miguel'i seçtim aralarından. En çok

zıplayan oydu bence. Kuyuları, tahta çıkırıkları ve Miguel'i geride bıraktık.

Sonra onun El Turco'ya gönderdiği haritaya baktım, bir meydan vardı ve çarpılarla doluydu harita...

ı

W
JUAN... 2 EKİM
TECOMAN

Yeni gelmiştik buraya. Kimseyi tanıımıyorduk. Başka isimlerimiz vardı birbirimize taktığımız. Günü sevişmelere bölmüştük. Sevişmeler arasında da içki içiyorduk. Mariana, ilk defa aşık olmuş bir genç kadın gibiydi ve sanki daha önce hiç sevişmemiş. Ben zaten öyleydim. Mariana'dan başka hiç kimse ile sevişmemiştim. Tam böyle hissediyordum. Sadece sevişmek değil, içki içmek, daha çok rom, bir şeyler yemek, ne olursa ya da yürümek, hep ilk yaptığım şeylerdi, yaşamak da öyle

Bardakiler televizyonun başına toplandı. Televizyondan olanları seyrederken hemen anladım. Haritadaki çarpılardı bu. Tlatelolco meydanında insanlar kaçıyordu. Yerde yatanlar vardı. Kamera kiliseye doğru döndüğünde, üstünde parlayan küçük alev kıvılcımlarını bile gördüm. Eduardo'nun resepsiyonda unuttuğu işti bu. Miguel'e söylemiştim çok ölü olacaktı. 'Gösteri sırasında, gruplar çatıştı' diyordu televizyon. Tecoman'da şehir meydanındaki bardaydık, Mariana ile birlikte bunu seyrederken. Bir televizyona, bir bana bakıyordu. 'Harita' dedim ona. Bir yeni rom söyledim. Garson gelince, elinden şişeyi alıp, masaya koydum. 'Kaç kişi ölmüş' diye sordu Mariana. Gözleri yaşar-

mıştı hemen. Ağlamak için bahane arayanlardan değildi halbuki. O sırada 7 kişi dedi televizyondaki spiker kadın. Her şeyi biliyor gibi konuşuyordu. İşi buydu onun. Onun eline ne verilse, onu gerçek gibi söylemek. Sadece gösterdikleri kısa anda bile, onlarca kişinin öldüğü belli oluyordu. İyi bilirdim ölüleri. İsim buydu.

Bardaki iki kişi, televizyondan yatanları seçmeye çalışıyordu. Çocukları Mexico’da üniversitedeydi galiba. Kadın yanındakinin koluna yapıştı, adam da ona. Sanki o sırada birbirlerine tutunmasalar düşecek gibiydiler. Biraz daha televizyona yaklaştı kadın. Kimseyi tanıyamadı ama çok hızlı ilerliyordu kamera. Bir yandan silah sesleri hala devam ediyordu tek, tük.

Sonra bir apartman kapısından birilerini dışarı çıkarken de çekti kamera. Hepsinin tek ellerinde beyaz eldiven vardı. Kameranın başını aşağı indirdi, bunlardan biri. Yerdeki bir genç kızın yüzünde kaldı kamera, biraz ama, çığlık attı kadın, adamın kolu kanadı çığlıktan...

W
MARIANA... 2 EKİM
TECOMAN

Üstünü yıllardır örtüğüm, molozlar yıgđđđđ bir hayat çıktı altlardan. Kendi ölülerimi bile kenara çekmiştim üstümden. Geçmiş i hiç hatırlamadığım zamanlar oluyordu. Birkaç dakika belki ama oluyordu. Pek ucuz olmayan bir otelde kalıyorduk. İsted iğimiz zaman yatıp, istediğimiz zaman kalkıyorduk. Sonra her gün sanki geç kalmış ız gibi koşarak bu bara geliyor duk.

Yalan değildi, geç kalmış tık...

Sonra geç kalmış lığımız ı içkiye yatırıyor duk. Juan rom söylüyordu, ben önce kahve sonra rom. Acıktığımız da o gün barda günün menüsü neyse onu yiyorduk. İki gün üst üste aynı menü olmasına da ald ırmıyorduk. Keyif sanki üçüncü bir kişiymiş ve her ana yanımız dan kaçacak mış ız gibi yaşı yorduk. Geç kalmış olmam ıza ald ırmıyorduk.

Merkezde olmasına rağmen, bir mahalle gibiydi bar. Herkes birbirini tanıyordu. En yaş lı sına bira ısmarladık ikinci gün, en ucuzundan içiyordu. Benim doğum günüm olduğunu söyledik. Bir şey uydurmamız lazımdı. Sebepsiz bir şey ısmarlamak doğru değildi ve yalan da sayılmazdı. O gün üç kiş iye daha bira ısmarladık. Durumu bizim yerimize yaş lı adam açıklı yordu artık. Mariana'nın doğum günü diyordu.

Diğerleri de hemen inandı. Herkes inandı, ben de...

Her şey güzel gidiyordu. Juan'ı öldürmek istediklerini unutmuştuk. Hatta öldürdüğüm tecavüzcüyü bile unutmuştum. Halbuki çok olmamıştı. Akbabalara bıraksalar, hÂLÂ yiyor olabilirlerdi. Küçük parçalar halinde koparıyorlardı çünkü. Yavaşça parçalıyorlardı, birçok tarafından, çekeştirerek. Eşit oranda küçülüyor ve bitiyordu ceset.

Sonra televizyonda o haber çıktı. Hemen anladım aslında ama sanki söylemesem, o değilmiş gibi geldi. Juan 'harita' dedi. Garsonun elindeki rom şişesini alıp, masaya koydu. Yerdeki ölülerin hepsini tanıyor gibi oldum. Hiç görmemiştim ama tanıyordum. Otobüslerdeki genç çocuklardı çoğu. Ellerindeki kağıtlar dışında, gençlik ve neşe dağıtıyorlar gibi geliyordu bana. Pahalılıktan bahsediyorlardı, insanların ekmek bulamamasından, zengin politikacılar ve şımarık çocuklarından. Herkes biliyordu aslında otobüstekilerin ama onlar anlatınca var oluyordu sanki her şey. Bataklığa gömülürken farkına varmıyordu insan. Birisinin bağırması gerekiyordu, batıyorsun diye. İşrençti çamur, politikacılardan, polislerden, erkeklerin çoğundan yapılmıştı.

Kadın adamın koluna tutundu. Gözlerim yarıldı birden, ağlamaya başladım kadına ve bize.

Ölenler arasında kendi çocuğunu tanımaya çalışılıyordu. Sonra istemediğine kavuştu. Tek elleri beyaz eldivenli adamlar vardı ve biri Eduardo'ydu. Otelde unuttuğu haritayı çiziyordu...

W

EDUARDO... 2 EKİM TLATELOLCO MEYDANI

O gün meydan tıklım tıklım doluydu. Apartmanın yüksek penceresinden kim olduklarını ayırt edemiyordum. Otobüsteki öğrenciler de kesin buradaydılar, o güzel kız mesela ya da üniversitede peşinden koşup henüz yakalayamadıklarımız. “Batallón Olimpia” üyesiydim artık. Gringo vermişti kartımı ve yeni bir otomatik silah, üç şarjör ve üstünde geniş bir kan oluğu olan bir kasatura, 300 ABD doları, üstünde tanrıya inanıyorum yazan, konsantre öldürme gücü. Bir tek kabzasına yapıştırdığım kadın resmini söküp yere attım.

Ona ihtiyacım yoktu artık. Zaten öyle bir sevgilim yoktu. Herkes yüzüme bakabilirdi artık. Beni değil, devleti görüyorlardı çünkü. Pencereden pek seçmeden ateş ettik. Sadece Olimpia Taburu salondaydı. Evin sahibi kadın, dış işleri bakanının akrabası, mutfakta sigara içiyordu. Birini söndürüp, diğerini yakıyordu. Sanki biz değil o öldürüyor gibiydi. Kadınlar hassas oluyordu. O fahişe Mariana gibi değildi hepsi. ‘Sakin olun’ dedi bizden biri kadına. Dürbünlü bir tüfek vardı elinde. Bir yerden tanıyordum. Üniversitede öğrenci avlarken olabiliirdi ya da kartelden. Sonra hatırladım. Juan’ın öldürüleceği gün, karşı kaldırımda duruyordu. İçerde vurmaya, gelenlerin arkadaşı olmalıydı.

Cesetleri dışarı çıkarken yan yanaydık. Otel sahibi, kanlı halıları dışarı sürüklerken arkadaşlarının kanı yeri boyuyordu, ilk yağmura kadar. O gün müdahale etmeye kalksa, ben onu vuruyor olacaktım. Şimdi birlikte, pencereden meydana ateş ediyorduk. Hayat böyle bir şeydi. Kim olduğunu hâlâ bilmiyordum. Tek bildiğim Komünist olmadıydı. Kötü bir şeydi komünizm ve biz olmasak durdurulamayacaktı. Öyle dedi Gringo.

Meydandakiler nereye ateş edersek, ters yöne doğru dalgalanıyordu. Bazıları durdurmaya çalışıyordu paniği. Sonra Gringo onları gösteriyor, onlara ateş ediyorduk. Otomatik tüfeğin kurşunları, çoğu zaman yere degecek bir yer bile bulamıyordu. ‘Musa’nın denizi ikiye ayırması gibi’ dedi biri Kimin dediğini merak ettim ama bakamadım, birilerini vuruyordum.

Sonra evden çıkmadan kapının önünde toplandık. Yerde boş fişekler kalmıştı, toplamıştık halbuki. Yürürken birbirine çarpıyordu. Ev sahibi kadın, yanan bir sigarası kül tablasında dururken, bir tane daha yaktı. Sol ellerimize beyaz eldivenleri takarken bizi seyrediyordu. ‘Hoşçakalın Senyora’ dedim. İnsan nazik olmalıydı. Bana yüzünü bile çevirmedi. Yeni bir sigara daha yakmak istiyordu sanki kadın. Bir tane de ona sıkamak geldi içimden. Dışışleri bakanının akrabasıydı. Ülkeyi kurtaranlar bizdik, “Battallón Olimpia.” Onlar bu güzel evde sayemizde oturuyordu. Bütün meydanı görüyordu

ve kiliseyi. Büyük pencereleri vardı, güneş girmesin diye Amerikan jaluziler. Kiliseden beyaz eldivenli birileri çıkıyordu. Yoksa Komünistler gelecekti.

Dışarı çıktığımızda askerler çevirdi bizi. Tuzağa düştük diye düşündüm. Gringo toz olmuştu. Cebimdeki kovanları alıp yere attım. Yerde yatanların üstlerine düştü kovanlar. Eldivenli ellerimizi yukarı kaldırdık. Silahlarını indirdi askerler. Kimliklerimize baktılar. Hâlâ pek kurumuş sayılmazdı fotoğraf. Aralarından rahatça geçtik askerlerin ve ölülerin...

W PİLOT...

‘Neden altın aldık?’ diye sordum Gaviota’ya. Böyle soruları hiç sormam ama mutlaka bir şeyler söylemem gerekiyordu. Çok rom içmiştim ve çılgınlar gibi sevişmek istiyordum. Tek pervaneli bir uçak kullanan birisi için tehlikeli düşüncelerdi bunlar. Yoksa neden olduğunu da biliyordum. Çok uzun zamandır El Turco ile çalışıyordum. Çok basitti nedeni. Yerliler için yapmıştı bunu. Karşılığında ormanın ortasında, hiç kimsenin ulaşamayacağı bir yerde dostları olmuştu. Böyle çalışırdı hep. Herkes onunla iş yapmak isterdi. Mafya, polis, politikacılar, yerliler, gerillalar, herkes...

Mesela yolda yürürken, bir mısır satandan, 15-20 mısır alır, bunları parktaki çocuklara verir, köşedeki barın önünden rom içmeden geçmez, kapıda bekleyen evsizlere, şişenin gerisini gönderir, bir diğerine sırtındakini verirdi. Fahişelere çiçek götürürdü, en güzelinden onlarca. İçeri bile girmez pencerelerinden atardı. Kendisi yokken gül satanlar onun yerine yaparlardı bunu. Küçük bir çocuk, küçük filelerin içinde, herkesin odasına ceviz dağıtırdı. Onları kargalara verirdi kadınlar, pencereden her gün bir tane. Kargalar yüksekte atıp kırarlardı cevizleri ve birileri o kadınları dövmeye kalktığında, pencerelere saldırırlardı. Geçtiği bir sokakta herkes onun dostu olurdu, herkes...

Gaviota bana cevap bile vermedi. Dudaklarım-
dan öptü sadece. Bulutlar bizi seyrediyordu.
Yağmur yağıyordu tepemize. Güneşin önünde
rengarenk dans ediyordu taneleri. Gök kuşağına
yetişmeye çalışıyordu pervane ya da öpüştüğü-
müzden böyleydi ya da üçüncü şişe romdan,
çok sertti, yüksek yerlerin şeker kamışından.

Alçalmaya başladığımızda bir süre, hiçbir
yere gitmeyeceğimizi düşünüyordum. Ayakla-
rımın altına savrulan paralardan bir iki deste be-
nimdi. Bir hamakta uzanıp, rom içmeyi özle-
miştim. Yerden sadece bir metre yükseklikte...

W

MİGUEL... 2 EKİM
KOLOMBİYA

Önce aşağı baş aşağı savruldular. Düştü diye düşündüm. Herkesin yüzünde bu vardı. Onları uçuruma atmıştık, altınlarla birlikte. Uçağı yan çevirdi Gringo. Bir süre kanyonun içinde böyle uçtu, kartallarla birlikte. Sonra arasından sıyrılıp kayaların, bize geldi. Üstümüzde uçtuklarında, hala kanyondan yankılanan sesleri tırmalıyordu kulaklarımızı. Kartalların çığlıkları karışıyordu yankılara. Neşeli çığlıklarla onlara katıldık biz de.

Sonra yeniden sadece papağan ve kazma sesleri kaldı geride. Herkes az konuşuyordu. Konuşmaya, yalan söylemeye gerek kalmıyordu. Kırılmış bir kazma sapından bahsediyorduk mesela. Sonra yeni kazma sapını konuşuyorduk.

Az şey konuşunca aşık olmaya daha çok zaman kalıyordu ve çok sık kırılmıyordu kazma sapları...

Sanki hep burada yaşamışım gibi hissediyordum. Kimseyi öldürmemiş ve hiç ölmemiştim. Uçağın kanyondan sıyrılıp havalanmasıyla, bütün yaşadıklarım onlarla birlikte sıyrılıp gitti. Juliata bile, bize gülümsüyor gibi geliyordu bana. Sonra her şey, El Turco ile birlikte, hep beraber buraya geldiklerinde de geri dönmedi. Bu vadi, bizi sadece polislerden, mafyadan,

onun en büyüğü devletlerden, yani bütün dünyadan değil, zamandan da koruyordu.

Uçak gidince, telaşla geriye dönen keskin papağan çılgınlıkları beni kendime getirdi. Kazmaya devam etmemiz gerekiyordu. Altın başkaları için bir süs ya da mücevher olabilirdi. Bizim için ise ekmekti. ‘Dikkat et kazma sapını kırma’ dedi Dolares. Gözleri gülüyordu. Tahta çıkırıkla kuyuya indik birlikte. Toprağı kazdık ve öpüştük...

Gringo ‘Neden altın aldık?’ diye sorduğunda, bunu çok düşünmemiştim aslında. El Turco’nun bir bildiği olurdu her zaman. Onlara para yerine altını verdiğimizde, surat yapan Kolombiya mafyası da bunu sonra anladı. Gringolar uçaklarla tepelerine yangın bombası yağdırdıklarında, geriye sadece altınları kaldı. Biraz isli, zaten topraklı ama değerinden pek bir şey kaybetmeyen altınlar. Onlar için çok fazla bir şey değişmiyordu aslında. Para için birbirlerini vuracaklarına, altın için vuruyorlardı.

Onlar uçaktan altınları boşaltırken, haritayı gösterdim El Turco’ya. Yüzü asıldı hemen. Hiç sormadan nasıl bulduğumuzu anlattım ona. Beni dinlerken, çarpıların üstünde parmaklarını dolaştırdı. Hemen hemen bütün altınlar boşalmıştı. Hızlı taşıyorlardı kokain satıcıları. Köşede bir para tepesi kalmıştı yalnız, çok değil belime kadar geliyordu. Bizim paramızdı. Al-

tınların altında ezilmişlerdi biraz, topraklı topraklı ve biraz altın tozluydular. Onlardan iki deste aldı, patronla konuşmaya gitti. Bir şeyler oluyordu. Pilot kenara oturmuş, neredeyse uyuyordu. Rom bile içmiyordu, o kadar yani. Bir kısa otomatik silahla geri döndü El Turco. Yanında kokain taşıyıcıları, iki büyük bidonda benzin getirmişlerdi. Paraya yasladılar onları dökülmesinler diye. Biraz benzin bulaştı, paraların üzerindeki altın tozlarına. Daha da parladılar. Pilotu uyandırmamı istedi benden. Bunun olamayacağını söylemek isterken, elime bembeyaz bir kağıdın içinde beyaz verdi. Ölüyü bile uyandırabilecek kadar kaliteliydi. Birazdan havalanmış uçuyorduk bile. Pilot bırakın uymayı, sakinleşmek için rom içiyordu. El Turco, yedek şarjörleri dolduruyordu. Tam kalkarken, dört otomatik tüfek daha koymuşlardı, kısaydı namluları ve ceket içine kolay sığarlardı. Patrondandı bunlar, severlerdi El Turco'yu. Herkes onu sever...

Meksika'ya gidiyorduk. Uçak biraz sallanarak uçuyordu. Silahlara, paraların üstündeki altın tozu ve toprak bulaşıyordu.

W
JUAN... 3 EKİM
TECOMAN

Barda bizi bekliyorlardı. Ceketlerini çıkarmamışlardı ve buzlu tekila içiyorlardı. Ceket çıkaracak kadar sıcaktı hava ama buzlu tekila içecek kadar değil. Demek ki üstlerinde otomatik silahlar vardı, pek görünmediklerine göre kısa namlu. Elim belime gitti. Refleksti bu çok uzun zamandır, nefes almak gibi bir şeydi benim için ya da göz kırpma. Mariana duraksamadı bile gidip, El Turco'ya sarıldı. Gaviota benim silaha giden elimi seyrediyordu. Onun ki de refleksti. Küçük bir hareket, ortalığı karıştırabilirdi. El Turco, güldü, her şey değişti. Garip bir adamdı. Etrafında bir rüzgar dolaşırdı hep, herkesi saran. Bu büyüden kurtulan pek olmazdı. Barmen bile hiçbir şey demeden gülümseyerek gelip, yeni bir şişe koydu masaya ve ağzına kadar buz dolu, bir bira bardağı. Çoktan El Turco'yu sevmişti ve sürekli barda oturan yaşlı adam da, kadeh kaldırdı uzaktan bize. Önünde tekilas ve buz vardı.

Ben de sarıldım El Turco'ya. Pek kimseye sarılmışlığım yoktu ama hayat değişiyordu. Ölümden kurtarmıştı beni, birkaç kez ve işkenceden çok muhtemel. Bir kiralık katil için, çok alışılmış bir şey değildi bu. Yaşlanıyordum galiba. Para ödeseler, iyi bir para, El Turco'yu vu-

rur muydum acaba? Eskiden olsa düşünmezdim. Meslek ahlakı olan, bir katildim. Pek düşünmem gerekmiyordu. Düşününce insan, zaten kaybederdi bizim işte. Galiba El Turco'yu vuramazdım, emekli olma zamanı gelmişti ve Mariana da kesin beni vururdu zaten.

Bir şişe daha tekila içene kadar hiç birbirimizle hiç konuşmadık. O sırada Gaviota, masaya artık yığılmış, pilotun ağzından içeri tekila boşaltıyordu. Buzları zorlukla yutuyordu pilot ama yine mutlu görünüyordu. Dudaklarının kenarında kokain tozları kalmıştı birkaç tane. Son tekila sırasında, Gaviota öperek aldı onları. Güzel dudakları vardı Gaviota'nın.

Bardaki yaşlı adam bir yandan, Tlateolco'da olanları anlatıyordu. Çocukları için Ciudad Mexsico'ya giden arkadaşlarından söz ediyordu ve güzel saçlı kızlarından. Kiliseden ve apartmandan çıkan beyaz eldivenli adamları anlatırken, sandalyeden aşağı atladı, eldiven varmış gibi sol elini havaya kaldırdı ve tam anlatıkları bittiğinde, iki tekila şişesi arası ve buz. 'Edurado'yu bul' dedi bana El Turco.

MARIANA... 3 EKİM TECOMAN

O gün bara girdiğimizde Eduardo'yu vurmaya gideceğimizi anladım. Boşuna gelmezdi El Turco. Özlemiştim onu. Her zaman özlerdi insan onu. Şimdi sürekli konuşan yaşlı adam da birazdan, biz çıkınca özlemeye başlayacaktı ya da en az içilmiş tekilalar kadar bahşiş bıraktığı barmen de.

Gaviota'yı ilk defa o zaman gördüm. Çok güzel kadındı. Yorgundu ama yine de çok güzeldi. Belki yoldan ya da El Turco'yu sevmektendi bu yorgunluk. Bakışlarından anlamıştım, çünkü ben de öyle bakıyordum.

Juan şaşırdı önce. Vahşi hayvanları, andıran bir saflığı vardı onun. Birilerini öldürürken de böyleydi kesin. Ben müşterilerle sevişirken gibiydi ya da peş peşe kürsünün altına ceza kesen bir hakim, çok müşterili bir pezevenk, bıçağı keskin bir kasap ya da kendini dinlemekten sıkılmış bir öğretmen gibi. Sadece işini yapıyordu. Bir isim veriyorlardı eline, bazen yeni bir silah, hemen fahişler ve içkiye yatırılacak bir para. O da gidip işini yapıyordu. Devlet başkanlarından iyi olduğu kesindi en azından. Emri o vermiyordu mesela...

'Bir ceket al üstüne' dedi El Turco. Belli oluyordu otomatik tüfek. Kısa bir namlusu vardı.

EDUARDO... 5 EKİM CIUDAD DE MEXİCO

Cam ve kapının kırılma sesini aynı anda duydum. Gözümü açtığımda, üç namlu vardı burunumun dibinde ama Mariana'yı seçtim ilk. Kendini bir şey zannediyordu fahişe. Cam kırıkları kalmıştı, eteğin üstünde. Onun camdan girmiş olduğuna şaşırdım. Ne de olsa kadındı. Kapıdan girenler arasında olur diye düşünmüştüm.

Pantolonumu giyerken, beni öldüremeyeceklerini söyledim onlara. 'Olimpia Taburu' üyesiydim artık. Ceketin cebindeydi kart. Yavaşça orayı işaret ettim. Biraz hızla davranırsam, vuracaklarını düşünüyordum. Juan'ın evini verdiğimi anlamışlardı ve o yüzden vurmak istiyorlardı kesin ama ne yapalım bizim dünya böyleydi. Hiç kişisel almamak gerekiyordu. Juan da bence beni verirdi. Şimdi ise işler değişmişti. Pek kimse devletle çalışanı vurmak istemezdi. İntikamcı bir teşkilattır devlet, çok...

Kartı çıkarmak için El Turco ceketin iç cebine elini soktu. Önce eldiven geldi, tek ve beyaz. Karta aldırmadı bile. Yerde çorapların yanına attı. Bana verdikleri 300 dolardan bir tanesi de onların yanına düştü. Çorapta delik vardı. Yenisini almalıydım.

Üstüne basılmış cam sesleri geldi dışarıdan. Çok güzel bir kadın girdi pencereden. Bu odaya bütün kadınlar pencereden giriyordu. Onun yerdeki kartı görmesini istedim. Beni kurtaracak oydu. Sadece devletin muhbiri değil, katiliydim de, resmi. Sahiden gördü kartı. Eğilip eline aldı kartı. Eğilirken ayağının altında kalmış birkaç cam parçası daha kırıldı. Çok sessizdi oda. Bütün sesler duyuluyordu. Bu sessizliğin ortasında ‘Bok’ dedi Gaviota. Silahı ağzıma soktu. Namlunun tadı garip, dişlerini kamaştırıyordu insanın.

‘Dur’ dedi El Turco. ‘Bizi bu eldiveni sana verene götür.’

GAVIOTA... 5 EKİM CIUDAD DE MEXICO

Çok yaklaşmıştım onu vurmaya. ‘Üzülürdüm’ dedi Mariana, ‘Ben vurmak isterdim.’ Başımı sallayıp, aradan çekildim. Yeni insanlara şans tanımak lazımdı ama zaten vurmuyorduk Eduardo’yu. Ortamızda oturuyordu, itinayla karnına dayanmış iki namlu arasında. Garip bir rahatlığı vardı. O kartın onu kurtaracağını düşünüyordu. Bütün yoksullarda bu vardır. Devleti bir bok zannederler. Halbuki sadece zenginleri korurdu devlet ve biz Kolombiya’da onları vurmaya çok alışkındık. Bir tane vurduktan sonra, çok bir şey değişmiyordu. Yanlış bir ceza politikaları vardı bence.

Birlikte Gringo’yu bulmaya gidiyorduk. Bizim pilotu değil, onu uçağa yatsın diye göndermiştik. Uçağın her an kalkabileceği bir yer bul demişti ona El Turco. Pek sorun değildi bu Meksika’da. Paran olunca hiçbir şey sorun sayılmazdı. Vardı bizde biraz, belime kadar geliyordu, neredeyse, iki-üç deste eksik. ‘Nerede olduğunu bilmiyorum’ Gringo’nun. Buna inandık bilemezdi zaten. En alttakilerden biriydi Eduardo. ‘Ama nereden geçtiğini biliyorum’ dedi. Üstüne vazife değildi bu ama muhbirdi aynı zamanda. Her şeyi aklında tutarlardı muhbirler. Bir gün lazım olabilirdi. Şimdi onun yaşamasını sağlıyordu, en azından biraz daha.

Üniversitenin oradaki bir büfenin oraya git-
tik. Ne olur ne olmaz diye büfecinin karnına si-
lah dayadı Juan. İyi bir kiralık katıldı. Yanılma-
mıştı. Bir kartta onda çıktı, Olimpia Taburu
kartı. Oldukça yaygın bir teşkilattı devlet. En
büyük mafyadan daha büyük. Bir yandan satış
yapıyordu büfeci. İçeri yerleşti Juan, Edu-
ardo'da büfecinin yanındaydı, Mariana'nın kısa
namlusu ile birlikte. Birer bira açıp önlerine
koydu El Turco, büfeci ile Eduardo'nun. Her
zaman en iyimizdir O.

Eduardo'nun iyice kendine güveni gelmişti.
Onu vurmayız diye düşünüyordu nedense.
Muhbirliğini önemsiyordu, oldukça çok. Bazı
meslekler böyledir işte. Yaptığı işin değerini
çok zanneder. Doğru sayılırdı aslında. Onu ya-
şatıyordu bu ihbar, en azından Gringo gelene
kadar...

'Geliyor' dedi büfenin içinden Juan. Hiç se-
sini çıkarmamıştı halbuki Eduardo ve büfeci.
Başka bir şey demeden arabanın arka koltuğuna
ateş açtı. El Turco ise galiba lastiklere ateş edi-
yordu. Biraz geç kaldım gibi geldi bana. Utan-
dım bundan. Yaşlanıyordum galiba. Kapıyı
açıp çıkmaya çalıştı şoför. Üstünden sekti mer-
miler. Çelik yeleği vardı üstünde. Zenginleri öl-
dürmek daha zordu. Biraz ama, başında yoktu
çelik yelek ve çok yakındım ona...

W

JUAN... 5 EKİM
CIUDAD DE MEXICO

Hiç ses çıkarmadı Eduardo ama namlu titredi. Kısa namlu olunca daha çabuk hissediyor insan. Ben doğrudan araca ateş açtım. Mariana büfeci polisi vurdu önce. Belki yanlışlıkla idi ama bilmiyorum. Eduardo kendini yere attı. Bira elindeydi ve dökmemişti onu yere atlarken. Babam geldi aklıma, ölürken bırakmamıştı elindeki bardağı. O da tecrübeli bir katildi. Resmi üniforması bile vardı. Cam paramparça oldu önce. Arabanın arka kapısında hatırı sayılır delikler açıldı. Görünmez oldu birden Gringo. Tam yanına giderken, arkadaki araçtan çıktılar, kalabalıktılar. El Turco'yu gördüm onların üstüne doğru giderken. İki elinde otomatik vardı, kısa namlu. Büfeye doğru yaklaşmadı kimse ama biz de araca doğru yaklaşmadık. Biraz daha sıktım arka koltuğa. Aklıma meydandaki ölüler geldi. Bardaki yaşlı çift, yerde yatan güzel kız, spikerin söylediği sayılar, bizim saydıklarımız, yalanlar ve gerçekler geldi geçti bir film şeridi gibi gözümün önünden. Arka kapı, bir Amerikan arabasıydı otomobil, kuyruklu ve havalı, biraz sallanıp yere düştü. Gringo orada yatıyordu. Her yeri kan içindeydi.

El Turco yoktu ortada. Üniversitenin içindeki karakoldan da çıktılar. Gaviota onlarla uğraşıyordu. Gittikçe kalabalıklaşıyorlardı.

Gringo'ya birkaç tane daha sıkmam lazım diye düşündüm. İki kurşun peş peşe saplandı karnıma ve bacağıma. Mariana çığlık attı, iki tane sıkı. Mermisi bitti. Yenisini takamadı o sırada. Acemiydi daha. Tam büfenin kapısında bir araba durdu. Kapısı açıldı. Bitti diye düşündüm. 'Atlayın' diye bağırdı El Turco. Tek elinde direksiyon vardı, diğerinde bir otomatik, uzun namlu ama bir polisten alınmış, kesin. Mariana atladı arabaya, beni çekmeye çalıştı. Bir tane daha bacağıma saplandı ama aldırmadım, insan vurulmaya da alışıyordu galiba.

Sonra, kendimi arka koltuğa attım ve karnını kurşunla doldurdum Eduardo'nun.

Hiç doymayacak gibiydi. Her zaman böyleydi zaten, aç gözlü, sinsi ve paragöz...

W

PİLOT... 5 EKİM
CIUDAD DE MEXİCO

Bir cayırtı geldi önce. Memur atışıydı bunlar daha çok. Mermi boldu nasılsa ve parasını onlar vermiyordu. Motorları çalıştırdım. Bir araba geliyordu karşıdan, araba dediğime bakmayın pek bir şeyi kalmamıştı. Bagaj kapağı açıktı ama delik deşikti. Arka kapının biri yoktu galiba. Oradan sarkıp arkaya ateş ediyordu Gaviota. Çok güzel bir kadındı. Kurşunlar buna hürmetle sağından solundan geçiyordu. Arabayı kullanan kesin El Turco'ydu. Bir yandan da ateş ediyordu geriye. Araba durunca, hemen atlayıp yere yattılar, Gaviota ile El Turco. Bir yakınlaşmaya yeltendiler, resmiler. İkisi düşünce vaz geçtiler. Komutan ateş kesin diye bağırdı. Ateş kesince, birden bir sessizlik oldu ortada. Sadece benim uçağın motoru çalışıyordu.

Komutan yaşlı bir adamdı ama sesi kendinden çok gençti. 'Teslim olun' diye bağırdı. Motoru durdurmamı istedi 'El Turco'. Durdurdum. Pervane boş boş döndü bir süre. Sonra her şey iyice sessiz oldu. Herkes El Turco'ya bakıyordu. Ayağa kalktı komutan, kendinden emin 'Bizim üstümüzden geçmek zorundasınız. Sizi burada bekleyip, kuş gibi indireceğiz' dedi. Haksız sayılmazdı. Pistin sonunda en az 50 tüfekli asker vardı. Hepsi bize bakıyorlardı.

‘Uçağa binin’ dedi El Turco. Juan’ı zorla çektik uçağa. Vücudundaki kurşunlar ağırlaştırıyordu onu galiba. Mariana yaralarını önce öpüyor, sonra kan dursun diye eteğinden parçalar bağlıyordu. Çok yarası vardı ama yetmeyecek gibiydi etek.

Gaviota her şeye rağmen çok güzeldi. El Turco ‘motoru çalıştır’ deyince yanıma oturdu. Elim tuttu. Ölecektik galiba. Başka türlü bu kadar romantik olunamazdı. Mariana da bunu görünce Juan’ın elini tuttu. Motoru çalıştırınca bütün askerler çift sıra dizildi. Komutan hepsini uçacağımız yöne doğru çevirdi. Belki yaralanıp düşmeden geçebilme şansımız da ortadan kalktı. Uçağın deposuna ateş edeceklerdi.

Bir sandalyeye oturmuştu komutan ve bir puro yaktı. Hava hâlâ apaydınlıktı. Gece de yoktu imdadımıza yetişecek. Bir şey söylemek istiyordum ama Gaviota elimi tutuyordu. Galiba ölmek daha mantıklıydı. Bir uçurum bakıyordum etrafta, daha önce düştüğümüz gibi. Aksine her yer dağla kapılıydı, bir tek askerlerin olduğu yer dışında. ‘Hadi gidelim’ dedi El Turco. Hepimiz ona baktık. Kızımıza tutuşturmak için en az 50 tüfek ve puro içerek bunu bekleyen bir komutan vardı.

MARİANA... 5 EKİM, UÇAK

Hepimiz, askerlere ve tüfeklerine bakıyorduk. Hepsinin sırtı dönük, uçağımız yere, doğru nişan almışlardı. Komutan puro içerek bizi bekliyordu. Uçağın pervanesi bile yavaş dönüyor gibiydi. Mümkün olduğu kadar yükseldi uçak, 5-6 metreydi belki de. Gaviota ‘Buraya kadar’ dedi. Yüzünde bir gülümseme vardı ama. Sanki yıllarca bu anı beklemişti. Bizse çok yaşamak istiyorduk. Çünkü yeni başlamıştık daha.

Uçağın kapısının orada duruyordu El Turco. Tam askerlere yaklaştığımızda paraları atmaya başladı aşağı. Başlarının üstünden uçuşmaya başladı paralar. Bayağı da para vardı, görmüş-tüm Gaviota’nın beline geliyordu. Şöyle bir dalgalandı önce askerler, sonra paraları havada yakalamaya başladılar. ‘Ateş’ diye bağırırken komutan kimse buna aldırmadı. Çavuş, bir başkasının para demetinin üstüne basıyordu, birisi diğerinin boğazını sıkıyordu. Tüfekler yerlerde sürükleniyordu.

Komutan onlara bağırırken, iki demet para onun yakınına düştü. Bağırmaktan vaz geçti o da. Zaten bağırırsa da kimse dinlemezdi ve kendi işine baktı. Mümkün olduğunca para kaptı.

W
MİGUEL... 1977
KOLOMBİYA

O gün inişlerini çok iyi hatırlıyordum. Tepemizde dört tur atıp, inişe geçti uçak. ‘Pilot benzinini bitirmek istedi’ dedi Juan. Bu kadar şeyi atlattıktan sonra ölmek istemiyorlardı. Yine de mango ağaçlarına asılı kaldı uçak. Demiştim ya pist çok kısaydı. Papağanlar çığlıklarla karşıladılar onları. İçinden yine de gülerek çıktı El Turco. Onu gören herkes çığlıklar attı en az papağanlar kadar.

Sonra uçağı mango ağaçlarından alıp uçuruma attık. Artık bir işe yaramıyordu zaten. Hepsi bizimle kaldı, bir süre. Pilot bir hamakta sallanarak rom içiyordu. Gaviota, papağan tüylerinden, küpeler yapıyordu, bütün kadınlara. Kazma sallarken kadınlar, altın tozu oluyordu küpeler. Buna kızıp silkeliyorlar, yeniden takıyorlardı küpelerini. Kötüydü rengi çünkü altının, iktidar gibiydi, ölü ölü...

El Turco, pilot ve Gaviota, 5 ay sonra yürüyerek ayrıldılar yanımızdan. Yanlarına biraz altın vermek istedi yerliler. ‘Ağırlık yapar’ dedi El Turco, almadılar. Yine de birkaç papağan tüyünden küpeyi kulaklarına takmadan edemedi Gaviota ve hâlâçok güzel bir kadındı.

Juan ve Mariana ise hiç ayrılmadılar buradan. Bir yıl oldu buraya yol yapılalı. Polis, vergi memuru ve postacı geliyordu artık. Juan’a bir

paket geldi bir gün. Gaviota göndermişti. Bir gazete sayfasıydı. Bir meydan fotoğrafı vardı yerde ölülerin yattığı. İstanbul’da bir meydandı burası ve bir otel penceresinden bakan biri vardı; ‘Gringo bu’ dedi Juan...

